

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1, 30)

2021

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΩΝΥΜΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΣΤ΄
ΙΑΝ.-ΦΕΒΡ. 2021
Ἄρ. Φύλ. 901

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Περιεχόμενα

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 901-2, Ίαν.-Φεβρ. 2021

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www. apolytrosis. gr
e-mail: apolytrosis@otenet. gr
Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. : 2310 677136
Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ. : 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€
Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 35€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$
Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά συνδρομητές έξωτερικού και
έμβάσματα από άλλες τράπεζες
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Δέν είναι ούτοπία	3
Ό αληθινός χριστιανός	4
Έπάγγελμα;	6
Γιά τούς παιδαγωγούς	7
Τό νόημα τής περιτομής	8
Οί αδελφοί του Χριστού καί τό άειπάρθενο τής Θεοτόκου	10
Μητροπολίτης Λαγκαδά Ίωάννης	13
Έστεμμένοι (ποίηση)	14
Στά ξένα χώματα	15
Τρία μεγάλα μηνύματα	18
π. Αύγουστίνος Μύρου, σέμνωμα τής Έκκλησίας!	20
Άς Τόν προϋπαντήσουμε	23
Μαχητής τής αλήθειας	24
«Βασιλεϋ ούράνιε...»	26
«...Μά θέλω καινούργια ΚΑΡΔΙΑ»	28
Ή τιμή στή μητέρα (διήγημα)	30
Τό μυστικό του παππού	32
Πατριωτισμός «διασωληνωμένος»	34
Ξεκίνημα... ..	36
Έκδηλώσεις τής Αδελφότητος	37
Συζητώντας τά γεγονότα	38





Δέν είναι ούτοπία

Ὁ Ἰανουάριος εἶναι ὁ μήνας πού τιμᾷ κατεξοχὴν τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Στό ἡμερολόγιό του παρελαύνουν ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἅγιες προσωπικότητες πού σφράγισαν τὴν ἱστορία τῆς χριστιανικῆς πίστεως μέ τὴ φωτισμένη διδαχὴ τους, μέ τὸν ἰδρώτα τῶν ἀγώνων τους καί κάπιοι καί μέ τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου. Ἡ ζωὴ ὄλων, χωρὶς ἐξάιρεση, ἦταν τρικυμιώδης. Ὡστόσο, μέσα στίς περιπέτειες καί στίς θλίψεις χάριν τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνο δέν ἀποθαρρύνονταν, ἀλλὰ ἀντιθέτως χαίρονταν. Χαίρονταν, ὅπως κάποτε καί οἱ ἀπόστολοι, ὅταν «ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πρξ 5,41).

Ἡ πηγὴ τῆς ἀγιότητας τῶν Πατέρων ἦταν ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὸν Θεό καί μαζί ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὴν εἰκόνα του, τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὸν ἅγιο Θεό εἶχε ὡς κύριο χαρακτηριστικό της τὸ πάθος. Τὰ πάθη πού ριζώνουν στὴ σάρκα καί στὴ φθορὰ εἶναι δηλητήρια, ὅμως τὸ πάθος γιὰ τὸν Κύριο καί ἡ ἀπόλυτη ἀφοσίωση στοῦ ὀνόματός του εἶναι ζωὴ καί παράδεισος. Γιὰ τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἡρώες μας, ὅπως πολὺ ὠραῖα τὸ ἐκφράζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ πατέρας, ὁ ἀδελφός, ὁ νυμφίος, ὁ τροφοδότης, τὸ ἱμάτιο, ὁ φίλος, τὸ μέλος, ἡ κεφαλὴ, τὰ πάντα. Τίποτε ἄλλο δέν ἐπιθύμησαν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἡ παντοτινὴ ἐπωδὸς τῆς βιοτῆς τους ἦταν τὸ γλυκὺ ἄσμα τοῦ Παύλου: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζωὴ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὁ δὲ νῦν ζωὴ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζωὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καί παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γα 2,20).

Ὅμως οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀγάπησαν πολὺ καί τὸν ἄνθρωπο. Κι ἂν ἀγωνίστηκαν σκληρὰ ἐναντίον τῆς αἵρεσης καί τῆς ἐκκοσμικεύσεως, δέν τὸ ἔκαναν βέβαια γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὸν Κύριο, ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατευθοῦμε ἐμεῖς, ἡ ἀνθρωπότητα. Ἄν ὁ Υἱὸς δέν εἶναι ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα, τότε δέν εἶναι Θεός καί τότε οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀκόμη δέσμιοι τοῦ θανάτου, φώναζε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Καί ἐπειδὴ -εὐτυχῶς!- δέν συναινοῦσε στὴ νόθευση τῆς ἀλήθειας, ἔζησε στὴν ἐξορία 17 ὀλόκληρα χρόνια. Καί τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη καί τὴν εὐσπαγχνία τῶν Πατέρων! «Ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος...».

Μ' ἄλλα λόγια οἱ ἅγιοι Πατέρες πέτυχαν κάτι πού θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πῖο πολλοὺς ἀνέφικτο: νὰ ἐφαρμόσουν μέ ἀκρίβεια τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄρα, ποιὸς μπορεῖ πλέον νὰ ἰσχυριστεῖ μπροστὰ στοῦ παράδειγμά τους ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι οὕτοπία;



Ο αληθινός Χριστιανός

Μπροστά σέ μιά καινούργια χρονιά, όπως αυτή πού μόλις άνέτειλε, είναι έπιβεβλημένο νά κάνουμε μιά σωστή καί ειλικρινή αύτοεξέταση. Τί πετύχαμε στό έτος πού τελείωσε; Τί έχουμε στά χέρια μας; Τί χάσαμε; Τί προσδοκούμε γιά τόν χρόνο πού αρχίζει; Καί βέβαια, άν πρέπει νά μετρήσουμε τόν έαυτό μας μέ τά ποικίλα μέτρα του κόσμου τούτου, πολύ περισσότερο πρέπει νά τόν μετρήσουμε μέ τό μέτρο τής πίστης. Είμαστε άραγε πιστοί; Είμαστε αληθινοί Χριστιανοί; Τί σχέση έχουμε μέ τόν άγιο Θεό;

Τά έρωτήματα αυτά ένδεχομένως σέ κάποιους νά φαίνονται προκλητικά. "Έχουμε μάθει νά θεωρούμε αυτονόητη τή χριστιανική μας ταυτότητα καί συνεπώς μάς είναι ίσως άκατανόητα. "Όμως ό λόγος του Θεού συιστά: «Έαυτούς πειράζετε εί έστé έν τή πίστει, έαυτούς δοκιμάζετε» (Β΄ Κο 13,5). Δέν λέει «δοκιμάσατε» αλλά «δοκιμάζετε». Είναι ένεστώτας, πού σημαίνει διάρκεια. "Όχι δηλαδή νά έξετάσουμε τούς έαυτούς μας άπαξ, αλλά συνεχώς, άνελλιπώς. Δέν άρκει τό ότι κάποτε συνδεθήκαμε μέ τόν Χριστό. Τό σημαντικό είναι αυτός ό σύνδεσμός μας νά διατηρηθεί άκέραιος «άχρι θανάτου» (Απ 2,10). Τά στερνά τιμούν τά πρώτα, λέει ό σοφός λαός μας.

Δυστυχώς ή πανδημία πού ένέσκηψε τελευταία άποκάλυψε ότι πολλοί από τούς πιστούς έχουμε -άν μή τι άλλο- στρεβλή σχέση μέ τόν Κύριο. Δέν τόν πλησιάζουμε όπως θέλει Έκείνος, αλλά όπως νομίζουμε οί ίδιοι. Καί οί συνέπειες φυσικά είναι όδυνηρές. Γιατί συμβαίνει αυτό; Οί αίτίες είναι πολλές καί ίσως στό άπλό μέλος τής Έκκλησίας νά άναλογεί μικρό ποσοστό εύθύνης γι' αυτή τήν κατάσταση. "Όμως δέν θά ήθελα νά μελετήσουμε τώρα αυτό τό θέμα. Στόν περιορισμένο χώρο πού έχουμε στή διάθεσή μας νομίζω ότι είναι έπείγουσα άνάγκη νά σπουδάσουμε κάτι άλλο, πιό βασικό: νά ξαναδούμε κάπως, μέ άφορμή τήν πρόσφατη κρίση, τί θά πεί αληθινός Χριστιανός καί ποιά είναι ή ποιότητα καί τό σύνορό του. Σύμφωνα λοιπόν μέ «τήν άπαξ παραδοθεΐσα τοΐς άγίοις πίστιν» (Ϊδ 3), δηλαδή τή διδασκαλία του Εύαγγελίου:

✎ 'Ο αληθινός Χριστιανός άγαπά πρώτα καί πάνω άπ' όλα τόν σωτήρα Θεό, όπως άποκαλύπτεται στή Βίβλο καί στήν άποστολική παράδοση τής 'Ορθόδοξης Έκκλησίας. Δέν λατρεύει άλλους θεούς. Ούτε τά πάθη του καί τίς έπιθυμίες του, ούτε τίς έμμονές του καί τίς διάφορες άντιλήψεις περί Θεού. 'Υποτάσσεται μόνο

στή διδαχή του Κυρίου καί ὄχι σέ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα.

✚ Ὁ ἀληθινός Χριστιανός τηρεῖ ταπεινά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι τοῦ ἐκφράζει τήν ἀγάπη του. Ταπεινά θά πεῖ ὅτι οὐδέποτε ἀποβλέπει στή φαρισαϊκή αὐτοϊκανοποίηση καί στή δόξα τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅτι ἔχει ὡς σύνθημα τῆς ζωῆς του τό «λάθε βιώσας» καί προσπαθεῖ νά κρύβεται ὁ ἴδιος γιά νά ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπ' αὐτόν ὁ Κύριος. Ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν θυσιάζει τόν Θεό γιά τό συμφέρον του ἀλλά τό συμφέρον του γιά τόν Θεό.

✚ Ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν ἐγκλωβίζεται στόν κόσμον αὐτόν. Γνωρίζει καλά ὅτι «ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φι 3,20) καί ὅτι «οὐ γάρ ἔχομεν ὦδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβ 13,14). Συνεπῶς δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τά ἐπίγεια ἀγαθά οὔτε ἀπελπίζεται ὅταν τά χάνει. Ἐπιζητεῖ τά ἀναγκαῖα καί δέν ἐπιδιώκει τά πολλά διότι ξέρει ὅτι τά πολλά μᾶς καρφώνουν στή γῆ, εἶναι μεγάλη ἀπειλή γιά τήν πνευματικότητα.

✚ Ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν κυνηγᾶ τό θαῦμα οὔτε τό ἀπαιτεῖ οὔτε τό θεωρεῖ δεδομένο. Γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριος δίνει ὅσα θαύματα θέλει καί ὅταν θέλει, ὅτι κυρίως τά δίνει γιά τούς ἀπίστους καί ὄχι γιά τούς πιστούς καί ὅτι τό νά πιστεύεις πῶς σοῦ «ὀφείλει» τό θαῦμα, εἶναι ἀπλά ἀλαζονεῖα.

✚ Ὁ ἀληθινός Χριστιανός ἀγαπᾶ τόν συνάνθρωπό του ὅπως τόν ἑαυτό του. Βλέπει σ' αὐτόν τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἀνεξάρτητα ἀπό καταγωγή, θρησκεία, κοινωνική θέση ἢ φύλο. Ἀπέναντί του στέκεται μέ σεβασμό καί διάθεση νά τοῦ συμπαρασταθεῖ στό κάθε τι. Εἶναι σέ θέση νά θυσιάσει γι' αὐτόν ὅτιδήποτε δικό του, ἀκόμη καί τή ζωή του, ἂν χρειαστεῖ. Δέν τόν ἀπορρίπτει γιά τήν πτώση του καί δέν τόν κρίνει. Μισεῖ τήν ἁμαρτία, ὄχι τόν ἁμαρτωλό.

✚ Ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν ἐκδικεῖται, μόνο συγχωρεῖ. Κι ὅταν ἀκόμη ζημιώνεται καί ὑπομένει ἄδικα, ἐξακολουθεῖ νά παραμένει μιᾶ ἀνοιχτή ἀγκαλιά γιά ὅλους. Δέν ζητάει ἀνταλλάγματα γιά τήν ἀγάπη του καί δέν περιμένει κανένα ἀναπαύοδομα. Νικάει τό κακό μέ τό καλό, εὐλογεῖ, δέν καταριέται, δέν ἀπειλεῖ. Κι ἂν χρειαστεῖ νά γίνει αὐστηρός, δέν παραφέρεται, ἀλλά ἔχει συνέχεια μπροστά του ὡς κανόνα τή σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ.

✚ Τέλος, ὁ ἀληθινός Χριστιανός κατέχει μέν τήν ἀλήθεια, ἀλλά οὐδέποτε προσπαθεῖ νά τήν ἐπιβάλλει. Σέβεται ἀπόλυτα τή γνώμη τοῦ ἄλλου καί διαλέγεται μαζί του, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτόν, εἰρηνικά. Δέν γίνεται ἐριστικός καί προσβλητικός, καί ἀναγνωρίζει πάντοτε τά λάθη καί τίς παραλείψεις του. Ὁ ἀληθινά πιστός δέν καυχᾶται γιά τό ὅτι γνωρίζει τό ἀληθές, ἀλλά προσπαθεῖ νά βοηθήσει τόν ἄλλον νά καταλάβει, χωρίς νά θίξει ὡστόσο καθόλου τήν ἐλευθερία καί τήν ἀξιοπρέπειά του.

Ἐν κατακλείδι, ὁ ἀληθινός Χριστιανός δέν ἔχει καμιά σχέση οὔτε μέ τή θρησκοληψία οὔτε μέ τόν φανατισμό. Ἀφ' ἑνός μέν ἀγωνίζεται γιά τόν πνευματικό του καταρτισμό καί δέν καταφεύγει σέ εὐκόλα ἄλλοθι πού μυρίζουν εἰδωλολατρία, καί ἀφ' ἑτέρου, ἂν χρειαστεῖ, θυσιάζεται γιά τήν πίστη του· δέν σκοτώνει γιά νά τήν «ὑπερασπισταί».

Ὁ ἀληθινός Χριστιανός εἶναι μ' ἄλλα λόγια ἀληθινός μιμητής τοῦ Χριστοῦ.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας



Ἐπάγγελμα;

Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης, ὅπως ἀφηγοῦνται οἱ λίγοι ὑποτακτικοί του, «δέν ἦταν πρακτικός καί πολυπράγμονας, ἀλλά ὅ,τι μικρό ἔκανε, πολλές φορές ἄτεχνα, τό ἔκανε μέ μεράκι καί κόπο καί πολύ ἰδρώτα». Ἦταν σταθερό φρόνημά του νά μήν ἀσχολεῖται μέ πράγματα πού δέν ἤξερε καλά. Καί τά πράγματα πού πραγματικά τόν ἐνδιέφεραν ἦταν πολύ λίγα. Ἐπανερχόταν κάθε φορά στό ἴδιο θέμα: «Ἐδῶ ἦρθαμε γι' αὐτόν τόν Ἐσπερινό, τόν κανόνα, τόν Ὅρθρο, τό Ἀπόδειπνο. Ἄν τά ἀφήνουμε ἢ τά κάνουμε μισά μέ χίλιες προφάσεις, τότε γιατί καθόμαστε ἐδῶ;». Ἡ συμβουλή του στούς μοναχοῦς του ἦταν «μήν ἀνοίγεστε, μήν ἀνοίγεστε», μέ τήν ὁποία ἐννοοῦσε τήν

ἀποφυγή νέων πραγμάτων, ιδεῶν, μεριμνῶν. Στό πολυώροφο κτήριο πού βρέθηκαν κάποτε δέν δεχόταν μέ κανέναν τρόπο νά μάθει πῶς χρησιμοποιεῖται ὁ ἀνεγκυστήρας. - Πατήστε το, γέροντα, νά κατέβουμε. - Ὅχι, πάτησέ το ἐσύ, ἔλεγε στόν ὑποτακτικό του, μέ δυσφορία ἄν τόν ἐπέμεναν.

Ἡ νέα χρονιά ἀγκομαχάει ἤδη ἀπ' τό ξεκίνημά της μέ τά «θά» πού θά κάνομε. Ἡ ὑπερδραστηριότητα εἶναι μιά τυραννία τῆς ἐποχῆς μας. Καί συνδυασμένη μέ τήν ὑπερπληροφόρηση ἔχουν πλέον ξεπεράσει τόν ἄνθρωπο καί τίς δυνατότητές του. Ὁ ἄνθρωπος στέκεται ἔκθετος ὑποκάτω τους.

«Χάσαμε τόν δρόμο μας», φωνάζουν ἐπιστήμονες, εἰδικοί μελετητές, καλλιτέχνες. Ἄλλοι γυρίζουν ταινίες πού ἐστιάζουν στό ἀργό, φυσιολογικό κύλισμα τοῦ χρόνου, γιά νά σταματήσουν ἔστω καί λίγο -ὅσο βλέπουμε τήν ταινία- τό τρεχαλητό τῆς ζωῆς μας. Σκηνές, ἄς ποῦμε, μέ ἀνθρώπους πού μόνο περπατοῦν σέ ἀκρολιμνιές καί ἀκροθαλασσιές καί μαζεύουν κοχύλια. Ἄλλοι ἐκδίδουν εἰδησεογραφικά ἐντυπα χωρίς εἰδήσεις, μέ στόχο νά τά διαβάσεις ἀφοῦ ξέρεις ἤδη τά γεγονότα, γιά νά ἀκυρώσουν ἔτσι τήν ξέφρενη βιασύνη γιά γρήγορη πληροφόρηση. Ἄλλοι ὀργανώνουν κινήματα «slow food», «slow travel», «slow reading», γιά νά σώσουν μιά ἀνυπεράσπιστη ἐποχή. Κι ὅλοι εἶναι σάν νά λένε «ἐνός δέ ἐστί χρεια». Ὅτι τό ἕνα εἶναι προτιμότερο ἀπ' τά πολλά. Εἶναι καλύτερα νά διαβάσεις ἀργά ἕνα βιβλίο κι ὄχι πολλά βιαστικά. Καί εἶναι ἀκόμα καλύτερα ἄν, ἀντί γιά τά πολλά, καταφέρεις νά ξαναδιαβάσεις τό ἕνα βιβλίο πού σου ἄρεσε.

Ἐκστρατεῖες νέων σέ ὅλο τόν κόσμο προωθοῦν τό λίγο, τό ἕνα, τό ἀπαραίτητο γιά μιά ἰσορροπημένη, φυσιολογική, ἀνθρώπινη ζωή.

Κάτι ἤξερε, λοιπόν, ὁ γέροντας. «Σχολάσατε καί γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός». Τελειώστε μέ ὅλα, γιά νά μπορέσετε νά μέ βρεῖτε. Ἔτσι εἶχε τελειώσει μέ ὅλα καί ἔκείνος ὁ φλογερός χριστιανός ποιητής:

**«Νά σβήσουν ὅλα κι ὅλα
νά σιγήσουν· μονάχος μου
θέλω νά βρεθῶ μαζί Σου,
στήν ἔρημη ἀκρογιαλιά πού
σπάει τό κύμα».**

Πετώντας τά πολλά ὁ γέροντας εἶχε πλέον ὅλο τόν χρόνο δικό του, στήν ἐξουσία του. Πῶς τόν γέμιζε; Μέ προσευχή. Μνημόνευε μέρα-νύχτα λίστες ὀλόκληρες μέ ὀνόματα ζώντων καί κεκοιμημένων. Αὐτή ἦταν ἡ δουλειά του.

Ρώτησαν πρόσφατα σέ μιά συνέντευξη ἕναν γάλλο φιλόσοφο τί θά ἀπαντοῦσε στήν ἐρώτηση «τί ἐπάγγελμα κάνατε;». «Μαγεμένος, ἐρωτευμένος μέ τήν ἀνθρωπότητα», ἀπάντησε.

Τό ἐπάγγελμα τοῦ γέροντα ἦταν μάλλον «προσευχόμενος γιά τήν ἀνθρωπότητα»· πλήρους ἀπασχόλησης.

Ζ.Γ.



Γιά τούς παιδαγωγούς

Ὅ,τι μαθαίνει κανεῖς διά τῆς βίας, συνήθως δέν τό συγκρατεῖ. Αὐτά ὅμως πού προσλαμβάνονται μέ εὐχαρίστηση καί χάρη, διατηροῦνται πιό μόνιμα στίς ψυχές.

Μέγας Βασίλειος

Μήν ἐπιδιώκεις νά κυβερνήσεις τό παιδί μέ τή βία, ἀλλά νά τό καθοδηγήσεις μέ τήν πειθῶ.

Γρηγόριος Θεολόγος

Γιατί ὑπερφηρανεύεσαι; Ἐπειδή διδάσκεις μέ λόγια; Μά αὐτό εἶναι εὐκόλο, τό νά φιλοσοφεῖς μέ λόγια. Δίδαξέ με μέ τή βιοτή σου. Αὐτή εἶναι ἡ ἀριστη διδασκαλία.

Ἰωάννης Χρυσόστομος

πρός αὐτούς.
19 ἢ δὲ Μαριάμ πάντα οὐκ ἔγνωσαν
τα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς
20 καὶ ὑπέστρεψαν οἱ ποιμένες δοξάζον-
τες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πάντιν οἷς
ἤκουσαν καὶ εἶδον καθὼς ἐλαλήθη πρὸς
αὐτούς.

Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτῶ τοῦ
περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη
τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ
τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐ-
τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.
Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ



Τό νόημα τῆς περιτομῆς

Τὴν 1η Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴ μεγάλη δεσποτική γιορτὴ τῆς περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕναν ἀκόμη χρυσὸ κρίκο στὴ μεγάλη ἀλυσίδα τοῦ θεϊκοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας μας.

Ὑπομένοντας τὴν περιτομὴ ὁ Κύριος τὴν ὄγδοη μέρα ἀπὸ τὴ γέννησή του ἐξετέλεσε μὲ ἀκρίβεια τὴν ἐντολή τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Ἦταν ἡ πρώτη ἐντολή πού τήρησε· καὶ συνέχισε κατὰ τὴν ὑπόλοιπη ἐπίγεια ζωὴ του -ὡς γνήσιος εὐσεβῆς Ἰουδαῖος- νὰ τηρεῖ ὅλες τὶς διατάξεις τοῦ Νόμου. Παρακολουθοῦμε στὶς διηγήσεις τῶν Εὐαγγελίων, δωδεκαετῆς ἀκόμη, νὰ ἀνεβαίνει μαζί μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὸν Ἰωσήφ στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὶς τελετουργικὲς καὶ λατρευτικὲς τοῦ ὑποχρεώσεις (βλ. Λκ 2,41-51), σὲ ὅλες τὶς μεγάλες ἑορτές -Πάσχα, Πεντηκοστή, Σκηνοπηγία- νὰ προσέρχεται μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του στὸν Ναὸ (βλ. Μθ 21,23· Μρ 11,15-Λκ 19,45· Ἰω 7,14).

Γιατί τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ ὁ Κύριος; Ἔδωσε ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντηση (Μθ 3,14-15), ὅταν πῆγε νὰ βαπτισθεῖ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος τὸν ἐμπόδισε λέγοντας· «ἐγὼ χρειάν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχη πρὸς με;». Τότε ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε: «οὔτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην» (Μθ 3,15). «Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ ἐκπληρώσω κάθε δικαιοσύνη· καὶ τὴ χαρισματικὴ ὑποχρέ-

ωση πού ἔχω ἀπέναντί σου νὰ δεχθῶ τὸ βάπτισμά σου, διότι ἐσὺ ἐκτάκτως καὶ χαρισματικὰ ἐμφανίσθηκες στὸν Ἰσραὴλ ὡς πρόδρομος τοῦ Μεσσία, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι στὸν θεσμικὸ Ἰουδαϊσμό νὰ ἐκπληρώσω ὅλες τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τὶς διατάξεις τοῦ Νόμου».

Μά γιατί ἔπρεπε νὰ τὶς ἐκπληρώσει ὅλες; Γιατί ἐκπληρώνοντας ἱστορικὰ ὁ Κύριος κάθε μία ἀπὸ τὶς 613 διατάξεις τοῦ Νόμου, θεολογικὰ τὶς ὀλοκλήρωνε καὶ τὶς ἀκύρωνε. Κάθε μία ἀπ' αὐτὲς τὶς διατάξεις ἦταν μιά ἀφορμὴ γιὰ νὰ προσεγγίσει ὁ Ἰουδαῖος τὸν Θεό. Ἦταν, θά λέγαμε, ἕνα παράθυρο ἢ μιά πόρτα γιὰ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Θεό. Ὁ Κύριός μας ὡς καλὸς σπιτονοικοκύρης ἔρχεται καί, καθὼς πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ γιὰ πάντα, κλείνει μιά-μιά τὶς πόρτες, ἀσφαλίζει ἕνα-ἕνα τὰ παραθύρια, γιὰ νὰ ἀφήσει μόνο μιά πόρτα ἀνοιχτή, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μποροῦν πλέον οἱ ἄνθρωποι νὰ προσεγγίζουν τὸν Θεό: τὸν ἑαυτό του.

Αὐτὸς εἶναι πλέον ἡ θύρα, ὅπως ξεκάθαρα τὸ δίδαξε (βλ. Ἰω 10,9), καὶ μόνο ὁποῖος περάσει ἀπ' αὐτὴ τὴ θύρα θὰ σωθεῖ. Ἕνας εἶναι ὁ τρόπος γιὰ νὰ συναντήσῃ κανεὶς καὶ νὰ δεῖ τὸν Θεό. Τὸν συναντᾷ καὶ τὸν βλέπει στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἀποκάλυψε: «ὁ ἑωρακῶς ἐμὲ ἑώρακε τὸν πατέρα» (Ἰω 14,9).

Ἀξιοσημείωτο ἐπίσης εἶναι ὅτι σὲ ὅλο τὸ τελετουργικὸ τῆς παλαιᾶς θρη-

σκείας δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στην όγδοη ήμερα. Δέν ήταν μόνον ή περιτομή πού γινόταν τήν όγδοη ήμερα.

☞ Τήν όγδοη ήμερα ολοκληρώθηκε ό καθαγιασμός του Άαρών καί τών υιών του, καί ή ίδια τάξη καθιερώθηκε γιά τόν καθαγιασμό όλων τών άρχιερέων καί όσων θά ύπηρετούσαν στή λατρεία του Θεου.

☞ Τήν όγδοη ήμερα προσφέρονταν τά ζώα γιά θυσία, σύμφωνα μέ τόν νόμο τών πρωτογεννημάτων.

☞ Τήν όγδοη ήμερα ολοκληρώνονταν καί όλες οι ύποχρεώσεις του Ίουδαίου, προκειμένου νά καθαρισθεί καί νά είναι άμεμπτος μπροστά στον Κύριο.

☞ Η όγδοη ήμερα ήταν, άκόμη, ή πιό λαμπρή γιά τίς μεγάλες έορτές του Ιουδαϊσμού.

Αυτήν άκριβώς τήν όγδοη ήμερα, τήν όποία διαλέγει ό Θεός στην Παλαιά Διαθήκη γιά νά κλείσει καί νά σφραγίσει τήν ιερότητα της έβδομάδος πού προηγήθηκε καί νά άνοίξει τήν καινούργια έβδομάδα, αυτή τήν όγδοη ήμερα ή μάλλον τήν πρώτη ήμερα της έβδομάδος πραγματοποιεί ό Κύριός μας τήν άνάστασή του. «Τή μιᾷ τών σαββάτων» (Λκ 24,1 Ίω 20,1) άναστήθηκε ό Κύριος. Άλλά αυτή «ή μία τών σαββάτων», ή πρώτη ήμερα της έβδομάδος, ήταν συγχρόνως καί ή όγδοη ήμερα της προηγούμενης έβδομάδος, πού σφράγισε, κατήργησε καί απέπεμψε όριστικά τήν έβδομάδα τών Παθών, τήν έβδομάδα του μίσους, της κακίας καί της προδοσίας. Μέ τήν άνάστασή του ό Κύριος έκλεισε τόν χρόνο του παρόντος αιώνας γιά τήν άνθρωπότητα καί άνοιξε τή νέα έποχή, τήν όγδοη ήμερα τών έσχάτων, πού είναι αδιάδοχος καί άνεπερος: τήν έποχή της άναστάσεως καί

της αιωνιότητας.

Μέτοχοι αυτής της νέας έποχής, της θεόδοτης σωτηρίας, μπορούν νά γίνουν όλοι οι άνθρωποι. Πώς; Μέ τήν προσωπική μας περιτομή· όχι όμως τήν περιτομή της σαρκός αλλά της καρδιάς, όχι τήν περιτομή του Νόμου αλλά τών προφητών. Ό προφήτης Ίερεμίας ξεκάθαρα παραγγέλλει: «Περιτμήθε τῷ Θεῷ ὑμῶν καί περιτέμενεσθε τήν σκληροκαρδιαν ὑμῶν» (Ίε 4,4). «Κάντε περιτομή γιά τόν Θεό σας καί βγάλτε έπάνω από τήν καρδιά σας τό σκληρό περίβλημα μέ τό όποιο τήν έχετε περιβάσει καί μένει άπειθαρχη στίς έντολές του Θεου».

Σέ μᾶς ή περιτομή της καρδιάς πραγματοποιήθηκε από τό Πνεύμα τό άγιο μέ τό Μυστήριο του Βαπτίσματος. Χρειάζεται όμως από μέρους μας έπαγρύπνηση καί άγώνας νά κρατούμε μακριά από τήν καρδιά μας κάθε σκληρό περίβλημα πού ή λογική, ή κοσμική νοοτροπία καί τά πάθη ζητούν νά τήν περιβάλουν.

Γνωρίζουμε ότι δέν είναι όλα τά μέταλλα κατάλληλα γιά νά συλλάβουν τή λεπτή ήλεκτρομαγνητική άκτινοβολία. Χρειάζεται νά ύποστούν κατάλληλη έπεξεργασία, γιά νά γίνουν ευαίσθητα καί νά συλλαμβάνουν αυτά πού στέλνει ό πομπός. Έτσι καί ή ανθρώπινη καρδιά, προκειμένου νά μπορέσει νά συλλάβει τά λεπτά ούράνια μηνύματα του Πνεύματος, χρειάζεται νά άπομακρύνει από πάνω της όλα τά σκληρά στοιχεία της άμαρτίας, ώστε νά μπορούν νά ενεργοποιηθούν τά πιό λεπτά καί ευαίσθητα μέρη της. Αυτός άς είναι ό άγώνας μας τήν καινούργια χρονιά! Ό Κύριος έπιθυμεί καί ζητά τήν περιτομή της καρδιάς μας.

Άθανάσιος Παπαρνάκης



Οἱ ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ καί τό ἀειπάρθενο τῆς Θεοτόκου

ΕΡΩΤΗΣΗ

Στήν Καινή Διαθήκη γίνεται λόγος γιά ἀδελφούς καί ἀδελφές τοῦ Κυρίου, καί γιά ἀδελφή τῆς μητέρας του, τή Μαρία τοῦ Κλωπᾶ. Δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τήν Θεοτόκο ὡς ἀειπάρθενο, πῶς ἀκριβῶς ἔχει τό θέμα τῆς οἰκογένειας τοῦ Κυρίου;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Οἱ θεόπνευστοι συγγραφεῖς μᾶς παρέχουν κάποιες πληροφορίες γιά τήν οἰκογένεια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖες ὡστόσο εἶναι λίγες καί ἀποσπασματικές. Παρά ταῦτα ὁ προσεκτικός καί ἐπιμελής ἐρευνητής τοῦ ἱεροῦ κειμένου θά διαπιστώσει ὅτι ἔστω τά λίγα αὐτά στοιχεία, μαζί μέ κάποια ἄλλα ἐξωβιβλικά μέν ἀλλά ἀξιόπιστα, μᾶς προσφέρουν μία σχεδόν ὀλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς συγγένειας τοῦ Χριστοῦ, τουλάχιστον στά βασικά της σημεία. Τό πρᾶγμα ἔχει ἐν συντομία ὡς ἐξῆς:

1. Στά τέσσερα Εὐαγγέλια μνημονεύονται ὀνομαστικά τέσσερις ἀδελφοί τοῦ Κυρίου: Ἰάκωβος, Ἰωσήφ, Σίμων καί Ἰούδας. Μνημονεύονται ἀνωνύμως καί ἀδελφές του, οἱ ὁποῖες εἶναι ὀπωσδήποτε περισσότερες τῶν δύο, διότι γι' αὐτές χρησιμοποιεῖται τό ἐπίθετο «πᾶσαι» καί ὄχι «ἀμφότεραι» (βλ. Μθ 13,55· Μρ 6,3).

2. Ὁ πατέρας τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ μνηστορος τῆς παρθένου Μαρίας, λεγόταν Ἰακώβ. Αὐτό τό γνωρίζουμε ἀπό τή γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως παραδί-

ται στό κατά Ματθαῖον (Μθ 1,16).

3. Ἡ Μαρία, ἡ σύζυγος τοῦ Κλωπᾶ, ἀναφέρεται ὄχι μόνον ὡς «ἡ ἀδελφή τῆς μητρὸς» τοῦ Ἰησοῦ (Ἰω 19,25), ἀλλά καί ὡς «ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ καί Ἰωσή μήτηρ» (Μρ 15,40). Εἶναι ἡ μία ἐκ τῶν δύο ὁμωνύμων μαθητριῶν καί μυροφόρων τοῦ Κυρίου (Μθ 27,56· 28,1· βλ. καί Ἰω 19,25). Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Δεδομένου δέ ὅτι ἕνας γιός της ὀνομαζόταν Ἰάκωβος ὁ μικρός (βλ. Μρ 15,40) καί ὅτι ἡ λέξη «ἀδελφός, -ή» προσδιόριζε τότε διάφορες συγγενεῖς, μπορούμε νά συμπεράνουμε μέ βεβαιότητα ὅτι ἡ Μαρία αὐτή ἦταν συννυφάδα τῆς Παναγίας καί ὁ σύζυγός της, Κλωπᾶς, ἀδελφός τοῦ Ἰωσήφ. Δηλαδή «ἀδελφή» σημαίνει ἐδῶ «συννυφάδα». Προφανῶς ὁ γιός της Ἰάκωβος λεγόταν «ὁ μικρός» γιά νά ἀντιδιαστέλλεται ἀπό τόν ἄλλο, τόν μεγαλύτερο στήν ἡλικία Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀσφαλῶς γιός τοῦ Ἰωσήφ καί μοιραζόταν μαζί του τό ὄνομα τοῦ κοινοῦ παπποῦ τους. Ὅτι ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Κλωπᾶς ἦταν ἀδέλφια μαρτυρεῖ ρητῶς καί ὁ ἀρχαῖος ἱστορικός Ἡγήσιππος (Β' αἰ.).

4. Ἐφόσον ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ λέγεται καί μητέρα τοῦ Ἰωσή, ὁ ὁποῖος ὅπως εἶδαμε χαρακτηρίζεται «ἀδελφός» τοῦ Κυρίου, καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι ὅταν στά Εὐαγγέλια γίνεται λόγος περί «ἀδελφῶν» τοῦ Χριστοῦ, συμπεριλαμβάνονται σ' αὐτούς καί οἱ πρῶτοι του ἐξάδελφοι. Δηλαδή ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν Εὐαγγελίων μπορούμε νά συναγάγουμε μέ βεβαιότητα ὅτι ὁ μνηστωρ Ἰωσήφ εἶχε ἕναν γιό πού ὀνομαζόταν Ἰάκωβος, καί ὁ ἀδελφός του Κλωπᾶς δύο γιούς, πού ὀνομάζονταν ὁ μὲν πρῶτος Ἰάκωβος, ὁ δέ δεύτερος Ἰωσήφ.

5. Καί οἱ Ἰούδας καί Σίμων; Ὁ Ἡγήσιππος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε πολύ κοντά στά γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης, διευκρινίζει σαφῶς ὅτι ὁ μὲν Ἰούδας ἦταν ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ἐνῶ ὁ Σίμων πρῶτος του ἐξάδελφος, γιός τοῦ Κλωπᾶ.

6. **Ἄρα:** Ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Κλωπᾶς ἦταν γιοί τοῦ Ἰακώβ, καί παντρεύτηκαν ὁ μὲν πρῶτος τὴν παρθένο Μαρία (χωρίς ἀσφαλῶς νά τὴν γνωρίσει ποτέ ὡς γυναίκα του), ὁ δέ δεύτερος μία ὁμώνυμή της. Καί ὁ μὲν Ἰωσήφ εἶχε -ἀπό προηγούμενο γάμο του, ὅπως θά ἐξηγήσω παρακάτω- δύο γιούς, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰούδα, ἐνῶ ὁ Κλωπᾶς τρεῖς, τόν Ἰάκωβο τόν μικρό, τόν Ἰωσήφ καί τόν Σίμωνα. Γιά τίς «ἀδελφές» τοῦ Κυρίου δέν ξέρουμε τίποτε τό συγκεκριμένο.

7. Οἱ Γνωστικοί, οἱ Τερτυλλιανός καί Ἐλβίδιος, οἱ αἵρετικοί Ἀντιδικομαριανίτες, καθῶς καί πολλοὶ Προτεστάντες ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ λεγόμενοι «ἀδελφοί» τοῦ Κυρίου ἦταν ὄντως ἀδελφοί του, παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ καί τῆς Μαρίας πού γεννήθηκαν μετὰ τόν Ἰησοῦ. Μ' ἄλλα λόγια ἀπορρίπτουν τὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ κοινή καί διαχρονικὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησί-

ας καί τὴν ὁποία ἀποδέχεται σύμπασα ἡ χορεία τῶν ὀρθοδόξων ἀνατολικῶν καί δυτικῶν πατέρων καί ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων. Ὡστόσο τά στοιχεῖα πού μᾶς προσκομίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη γιά τό συγκεκριμένο θέμα ἀναιροῦν αὐτὴ τὴν αἵρετικὴ ἀντίληψη, ἡ ὁποία ὀφείλεται ἀναμφίβολα σέ ἐπιπολαιότητα καί προκατάληψη. Πιὸ συγκεκριμένα:

α) Οἱ αἵρετικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἐφόσον ἡ Γραφή χαρακτηρίζει τόν Ἰησοῦ «πρωτότοκον» (Μθ 1,25· Λκ 2,7) υἱὸ τῆς Μαρίας, ἔπεται ὅτι ὁ Κύριος ἀπέκτησε ἀδελφούς. Ὡστόσο ἀγνοοῦν ὅτι στή Βίβλο πρωτότοκος ὀνομάζεται ὄχι ὁ μεγαλύτερος μεταξύ ἀδελφῶν -αὐτός λέγεται «μείζων» ἢ «πρεσβύτερος»- ἀλλὰ ὁ πρῶτος πού γεννιέται, εἴτε ἀκολουθήσουν ἄλλα τέκνα εἴτε ὄχι. Ἀναφέρω μία μόνο μαρτυρία ἀπό τίς πολλές: Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει στό Ἐβ 1,6 περί τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ: «Ὅταν δέ πάλιν εἰσαγάγῃ (ὁ Πατήρ) τόν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην...», χωρίς ἀσφαλῶς νά ἐννοεῖ ὅτι ὁ Πατήρ ἔχει καί δευτερότοκο.

β) Ἐνα ἄλλο ἐπιχείρημα τῶν αἵρετικῶν εἶναι ὅτι σύμφωνα μέ τόν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο ὁ Ἰωσήφ δέν εἶχε συζυγικὲς σχέσεις μέ τὴ Μαρία «ἕως οὗ ἔτεκεν τόν υἱὸν αὐτῆς τόν πρωτότοκον» (Μθ 1,25). Ἄρα, λένε, μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ εἶχε. Ὅμως σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ συλλογιστικὴ, ὅταν ὁ Θεός λέει στόν πατριάρχη Ἰακώβ «οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι» (Γέ 28,15), ἐννοεῖ ὅτι ἀφοῦ ἐκπληρώσει τούς λόγους του, θά τόν ἐγκαταλείψει. Ἡ, ὅταν ἡ Βίβλος λέει γιά τὴ Μελχόλ, τὴν κόρη τοῦ Σαοῦλ, ὅτι δέν ἀπέκτησε παιδί «ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτὴν» (Β' Βα 6,23), ἐννοεῖ ὅτι μετὰ τόν θάνατό της ἀπέκτησε!...

γ) Ὡς γνωστόν ὁ Κύριος πεθαίνοντας πάνω στόν σταυρό ἐμπιστεύθηκε τή μητέρα του στόν μαθητή του Ἰωάννη (βλ. Ἰω 19,26-27). Ἄν ἡ Παρθένος εἶχε ἄλλα παιδιά, καί μάλιστα τουλάχιστον ἐπτά, πρός τί ἡ ἐπιθανάτια αὐτή μέριμνά του νά τήν ἀσφαλίσει στή φροντίδα ἑνός ξένου, καί πῶς αὐτή τό δέχτηκε;

δ) Γενικά πῶς ἡ Μαρία, μητέρα τουλάχιστον ἐπτά παιδιῶν, μαρτυρεῖται ἡδη ἀπό τόν Β' αἰ. ὅτι ὑπῆρξε ἀειπάρθετος;

Θά μπορούσα νά ἀναφέρω κι ἄλλες τέτοιες ἐνδείξεις. Νομίζω ὡστόσο ὅτι κατέστη ἤδη περισσότερο ἀπό σαφές ὅτι ἡ ἀλήθεια γιά τό θέμα τηρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί μόνον. Ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξε ὄντως ἀειπάρθετος. Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ, ὅταν τή μνηστεύθηκε, ἦταν προφανῶς χῆρος καί οἱ Ἰάκωβος καί Ἰούδας παιδιά του ἀπό τόν προηγούμενο γάμο του.

Ἀντιοχεύς



**Ἀγαπητοί μας συνδρομητές,
εὐχόμεστε
καλή καί εὐλογημένη τή νέα χρονιά.**

Τό βάρος τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων μᾶς ἀνάγκασε νά συνενώσουμε σ' αὐτό τό πρῶτο τεύχος τοῦ νέου ἔτους δύο μῆνες, Ἰανουάριο-Φεβρουάριο. Πρόθεσή μας εἶναι νά συνεχίσουμε κανονικά τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ μας κάθε μήνα διατηρώντας τήν ἐτήσια συνδρομή στά 10€. Αὐτό ὅμως μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μόνο μέ τή δική σας συμπαραράσταση.

Πρωτίστως φροντίστε γιά τήν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας, ἀλλά καί γιά τήν ἐξόφληση τυχόν παλαιότερων συνδρομῶν. Στήν ἐτικέτα τοῦ φακέλου ἀποστολῆς μπορεῖτε νά δεῖτε πότε λήγει ἡ συνδρομή σας.

Ἐπιπλέον νά ξέρετε ὅτι καί ἡ πιό μικρή φιλική συνεισφορά σας διευκολύνει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ νά φτάσει στό σπίτι καί τοῦ πιό φτωχοῦ ἀδελφοῦ μας.

Ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς γίνεται:

✓ **Στά γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ**

Πέλοπος 7, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310 270 630

✓ **Στό βιβλιοπωλεῖο ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ,**

Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη τηλ. 2310 274 518

✓ **Μέ ταχυδρομική ἐπιταγή**

✓ **Στό λογαριασμό**

Τράπεζα Πειραιῶς: 6074 010115 324

✓ **Σέ ὅποιαδήποτε ἄλλη Τράπεζα**

στό IBAN:GR 94 0171 0740 0060 7401 0115 324.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση φροντίστε νά βαρύνουν ἐσᾶς τά τέλη ἀποστολῆς.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

Ἡ τραπεζική κατάθεση νά γίνεται μέ τό ὄνοματεπώνυμο στό ὅποιο ἀποστέλλεται τό περιοδικό καί νά σημειώνεται ἕνα τηλέφωνο ἐπικοινωνίας.

Γιά κάθε ἀπορία ἐπικοινωνήστε μαζί μας τηλεφωνικά στό 2310 270 630 ἢ ἠλεκτρονικά στό oxa.apolytro-sis@gmail.com.

Εἰς μνημόσυνον



Μητροπολίτης Λαγκαδά Ἰωάννης

Τὴν Κυριακὴ 15 Νοεμβρίου πληροφορηθήκαμε μὲ ἔκπληξη καὶ βαθειὰ λύπη τὴν ἀπρόσμενη ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαγκαδά, Λητῆς καὶ Ρεντίνης Ἰωάννη σὲ ἡλικία μόλις 62 ἐτῶν. Ἐνῶ τίς προηγούμενες μέρες φαινόταν ὅτι θὰ ξεπερνοῦσε τὸν κορωνοϊό πού τόν εἶχε προσβάλει, ξαφνικὰ ἢ κατάστασή του χειροτέρευσε καὶ ὅταν εἰσήχθη στό νοσοκομεῖο ἦταν πλέον ἀργά. Λόγω τῆς πανδημίας καὶ τῶν περιοριστικῶν μέτρων, ἡ κηδεία του ἔγινε μὲ παρόντες ἐλάχιστους ἱερεῖς κι ἔτσι δέν δόθηκε ἡ δυνατότητα στό ποιμνίό του νά τόν ἀποχαιρετήσῃ ὅπως θὰ ἤθελε. Ὁ σύνδεσμός του καὶ ἡ συνεργασία του μὲ τὴν Ἀδελφότητά μας καθιστᾶ χρέος μας αὐτό τό λιτό ἀφιέρωμα.

Θεοφιλῆς ψυχὴ παιδιόθεν, ὁ μακαριστός Ἰωάννης ἀγαποῦσε τὴν Ἐκκλησία καὶ εἶχε ἱεραποστολικό ζήλο. Μὲ συγκίνηση θυμόταν τὴν ἱεραποστολικὴ καὶ ἀντιαιρετικὴ του δράση σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἀδελφότητά μας ἤδη ἀπὸ τὰ μαθητικά του χρόνια. Ἦταν κατηχητὴς τῆς Ἀπολυτρώσεως σὲ χωριά τῆς Θεσσαλονί-

κης ἀπὸ 15 χρονῶν, ἐνῶ συμμετεῖχε ἐνεργὰ στίς ἀντιαιρετικὲς δράσεις ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου μας Στεργίου Σάκκου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Παναγιώτη Παναγιωτίδη. Διηγοῦνταν μὲ χιοῦμορ τό περιστατικὸ ὅπου βρέθηκε μαζί μὲ ἄλλους στὴν πανελλήνια σύναξη τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ στό Φιλίππειο. Ὅταν τόν ἀντιλήφθηκαν, τόν πήραν ἔξω σηκωτό κι ἔμεινε μόνος νυχτιάτικα στό δάσος τοῦ Σέιχ Σού' πολὺ ἀργὰ βρέθηκε ἕνα αὐτοκίνητο πού τόν μετέφερε στὴν πόλη.

Μεγάλῃ ἦταν κι ἡ δραστηριότητά του στὴ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποία ὑπηρέτησε ἐπὶ 28 ἔτη, ἀρχικὰ ὡς ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου καὶ στὴ συνέχεια ὡς Πρωτοσύγκελλος. Ἰδιαίτερα ὅλοι θυμόμαστε τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴν ἀπόδοση στὴν Ἐκκλησία τῆς Ροτόντας ὡς χώρου λατρείας. Χάρις σ' ἐκείνους τοὺς ἀγῶνες λειτουργεῖται μερικὲς φορές τὸν χρόνον ὡς ναός τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὸν Μάιο τοῦ 2010 ἐξελέγη Μητροπολίτης Λαγκαδά. Ἐπαναφέροντας τὴ

βυζαντινή όνομασία στή Μητρόπολη, τή μετονόμασε σέ Μητρόπολη Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνης. Ή δραστηριότητά του ήταν πολύ μεγάλη τόσο στόν εκκλησιαστικό όσο καί στόν κοινωνικό τομέα. Ήχτισε εκκλησίες καί ίδρυσε εκκλησιαστικά καί κοινωνικά ιδρύματα, κέντρα νεότητας, μουσειά, σχολή μεταπτυχιακών σπουδών, κατασκηνωτικές εγκαταστάσεις, κέντρο Alzheimer, ίδρυμα Τρίτης Ήλικίας, συσσίτια, κοινωνικό παντοπωλείο καί πολλά άλλα. Ήδιαίτερη άγάπη είχε στούς Αγίους καί αξιώθηκε επί τής ποιμαντορίας του νά βρεθούν στή Μητρόπολη του τά λείψανα τών νεομαρτύρων Κυράννης καί Ακυλίνης. Διατήρησε πολύ στενή συνεργασία μέ τίς αδελφότητες τής Απολυτρώσεως καί τής Χριστιανικής Ήλπίδας στό ιεραποστολικό έργο, σέ κύκλους, κατηγορικά καί κατασκηνώσεις.

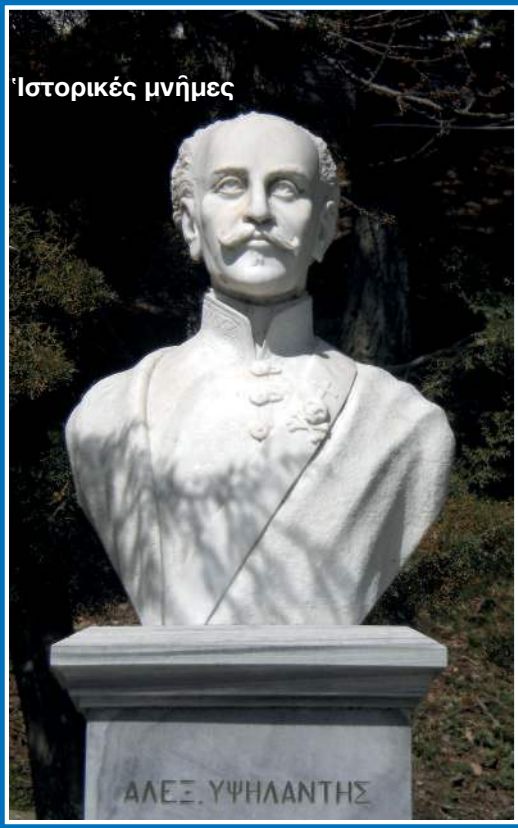
Μόλις είχε συμπληρώσει δέκα χρόνια ως επίσκοπος, όταν ο Κύριος τόν κάλεσε κοντά του. Εύχόμαστε καί προσευχόμαστε νά τόν αναπαύει έν χώρα ζώντων κι από εκεί νά δέεται γιά τήν Ήκκλησία καί τό ποιμνιό του. Άμήν.

Παναγιώτης Μητσόπουλος

Ήστεμμένοι

Όλημερίς κι όλονυχίς περιδιαβαίνει ο θάνατος στή γή καί στόν άέρα. Άόρατος καί ύπουλος έστεμμένος αυτοκράτορας στήν ύδρόγεια σφαίρα. Άπό τήν άλλη, στήν άκρώρεια τής γνώσης καί τής άλαζονείας ο άνθρωπος μ' άπόγνωση στέκει, έντρομος μπροστά στό χάος τών έπιτευγμάτων του. Βρόγχοι τά έργα τών χειρών του στούς βρόγχους του έμφουσούνε τόν θάνατο. Κι ο μαθητευόμενος μάγος πνίγεται στήν πλημμύρα τής ύλης πού λάτρευσε. Ποϋ είσαι, Έμμανουήλ; Είπες θά είσαι μαζί μας. Μονάχο τό πλάσμα Σου στέκει άπορο κι άνήμπορο νά κρατήσει τήν άθάνατη πνοή πού του έδωσε. Ή πηγή τής Ζωής, δέ θά σταματήσεις τήν όσμή του θανάτου; Βρέφος τής Βηθλεέμ, πού κόμισες στή γή τήν ειρήνη καί τήν ευτυχία, σώσε μας από τήν τιμωρία νά μή σε δοϋμε ποτέ! Έμμανουήλ, ήρθες. Είσαι ανάμεσά μας. Δώσ' μας ταπεινώση καί καθαρή καρδιά ν' ανοίξουμε τίς πύλες του θανάτου καί νά εισέλθεις κραταιός ο βασιλιάς τής δόξης! Έσύ ο νικητής του θανάτου, Έσύ πού έξήλθες νικων καί 'να νικήσης, έρχου, Κύριε Ήησοϋ, νά μās κάνεις έστεμμένους πρίγκιπες τής Βασιλείας Σου!

Δέσποινα Δαμιανίδου



Στά Ξένα χώματα

Μιά από τις πιο εύτυχισμένες στιγμές της ζωής του Έμμανουήλ Ξάνθου, ενός από τους ιδρυτές της Φιλικής Έταιρείας, είναι η συνάντησή του μ' έναν Έλληνα πρίγκιπα, στρατιωτικό και λόγιο, τον Άλέξανδρο Ύψηλάντη. Στην Πετρούπολη, τό 1820, γίνεται τούτο τ' όμορφο και καθοριστικό για την ιστορία άντάμωμα, πού έμεινε ιδιαίτερα χαραγμένο στή μνήμη του Ξάνθου και τό παραθέτει στά «Απομνημονεύματά» του.

Στό πρόσωπο του Άλέξανδρου ζωντανεύει ή μεγάλη οικογένεια των Ύψηλάντηδων, πού κατάγεται από τά Ύψηλα της Τραπεζούντας. Πατέρας του είναι ό Κωνσταντίνος Ύψηλάντης, ήγεμόνας της Μολδοβλαχίας. Στους Ναπολεόντειους πολέμους διακρίνεται ό Άλέξανδρος, αλλά στή μάχη της Δρέσδης, 1813,

χάνει, στά 21 του χρόνια, τό δεξί του χέρι. Ό Ξάνθος, λοιπόν, έχει μπροστά του τόν στρατηγό του τσαρικού στρατού, μία φυσιογνωμία εύγενή κι ένθουσιώδη, πού μεγάλο όνειρό της είναι ή άπελευθέρωση του έλληνικού έθνους.

Γεμάτος άγωνία ζητά νά μάθει από τόν Ξάνθο πώς περνούν οί Έλληνες. Αύτός μέ λύπη αναφέρεται στήν τυραννία των συμπατριωτών του, πού έχει γίνει πλέον άφόρητη. Ό ένδιαφέρων διάλογος συνεχίζεται:

- **Ύψηλάντης:** Γιατί οί Έλληνες δέν προσπαθούν νά ενεργήσουν ώστε, άν δέν μπορούν νά έλευθερωθούν από τόν ζυγόν, τουλάχιστον νά τόν έλαφρώσουν;

- **Ξάνθος:** Μέ ποιά μέσα και μέ ποιούς όδηγούς νά ενεργήσουν οί δυστυχισμένοι Έλληνες τή βελτίωση της πολιτικής τους κατάστασης; Αύτοί έμειναν έγκαταλελειμμένοι άπ' εκείνους πού μπορούσαν νά τούς όδηγήσουν. Όλοι οί καλοί όμογενείς καταφεύγουν σέ ξένους τόπους κι αφήνουν τούς όμογενείς τους όρφανούς... Έσείς ό ίδιος, ύπηρετώντας τή Ρωσία, χάσατε για χάρη της τό δεξί σας χέρι. Κι άλλοι έξίσου καλοί, καταφεύγοντας στή χριστιανική Εύρώπη, μένουν εκεί, χωρίς νά φροντίζουν για τά δυστυχισμένα άδέλφια τους.

- **Ύψηλάντης:** Άν έγώ γνώριζα ότι οί όμογενείς μου είχαν ανάγκη από μένα και πίστευαν ότι μπορούσα νά συντελέσω στήν εύδαιμονία τους, σου λέω έντιμα ότι θέλω πρόθυμα νά κάνω κάθε θυσία, ακόμη και τήν κατάστασή μου και τόν έαυτό μου θά θυσιάζα για χάρη τους.



- **Ξάνθος:** Δώστε μου, πρίγκιπα, τό χέρι σας σάν έπιβεβαίωση τών λόγων σας.

Οί δύο άνδρες δίνουν τά χέρια. Μιά μεγάλη ίστορική στιγμή σημειώνεται. 'Ο Άλέξανδρος 'Υψηλάντης άναγνωρίζεται πλέον άρχηγός τής Φιλικής 'Εταιρείας καί του δίνεται τό ψευδώνυμο «Καλός».

Κάτω από κείνη τήν τσαρική στολή πάλλει μία καρδιά βαθύτατα έλληνική. Στο άρχοντικό τους στό Κισνώβ τής Ρωσίας, παραμονές τής επανάστασης στή Μολδοβλαχία, άπευθύνει στ' άδέλφια του Δημήτριο, Νικόλαο, Γεώργιο καί στους δύο γραμματικούς του λόγια πού συγκινούν:

«Ναί, άδελφοί! Όλα τά προσφέρουμε θυσία πατριωτική... Καί τά κτήματά μας στήν Βλαχία. 'Η τιμή τους είναι έξι έκατομμύρια. 'Ας προσφέρουμε καί τούς βαθμούς καί τούς μισθούς πού άπολαμβάνουμε στήν ρωσική ύπηρεσία. 'Ας δώσουμε καί τούς ίδιους τούς έαυτούς μας θυσία στόν βωμό τής πατρίδας... 'Όλα άς τά δώσουμε στήν πατρίδα! 'Ας κινήσουμε τόν ιερό άγώνα γι' αύτήν», παραθέτει ό Γ. Βλαχογιάννης στήν «'Ιστορική Άνθολογία» του.

Τήν κρίσιμη τούτη ώρα τά παίζει όλα ό πρωτότοκος Άλέξανδρος. Ρωτά τήν άρχόντισσα μητέρα του, τήν πριγκίπισσα 'Ελισάβετ:

- Μητέρα, ή σωτηρία τής πατρίδας μπορεί νά άπαιτήσει καί τή θυσία του κτήματός μας στήν Κοζνίτσα, τό όποιο δίνει έσοδα πενήντα τέσσερις χιλιάδες ρούβλια τόν χρόνο. Προσφέρεις τό κτήμα αυτό στήν πατρίδα;

Συγκλονιστική ή άπάντησή της. 'Η τρανή 'Υψηλάντισσα μέ μάτια νοτισμένα άποκρίνεται:

- Παιδιά μου, έγώ προσφέρω έσάς

τά φίλτατά μου καί θά λυπηθώ τά ρούβλια;

'Ο Άλέξανδρος παραιτείται από τόν τσαρικό στρατό, περνά τόν ποταμό Προύθο (22-2-1821) καί ύψώνει τή σημαία τής 'Επανάστασης στό 'Ιάσιο τής Μολδοβλαχίας. 'Εκδίδει επαναστατική προκήρυξη μέ τόν τίτλο «Μάχου ύπέρ πίστεως καί πατρίδος».

«'Η ώρα ήλθεν, ώ άνδρες 'Ελληνες!... Είμαι καιρός νά άποτινάξωμεν τόν άφόρητον τούτον ζυγόν, νά έλευθερώσωμεν τήν πατρίδα, νά κρημνίσωμεν από τά νέφη τήν ήμισέληνον, νά ύψώσωμεν τόν Σταυρόν καί ούτω νά έκδικήσωμεν τήν πατρίδα καί τήν όρθόδοξον ήμών πίστιν από τήν άσεβή τών άσεβών καταφρόνησιν...».

Συγκροτεί στή Φωξάνη τόν περίφημο 'Ιερό Λόχο, πού τόν άποτελούν 500 έθελοντές σπουδαστές τών έλληνικών άποικιών τής Μολδοβλαχίας καί τής 'Οδησσού. Είμαι ή πρώτη οργανωμένη στρατιωτική μονάδα τής 'Ελληνικής 'Επανάστασης. 'Ο Άλέξανδρος 'Υψηλάντης έλπίζει πολύ σ' αύτούς τούς νεαρούς φοιτητές, γιατί πιστεύει πώς θά πολεμήσουν μέ πάθος γιά τήν έλευθερία.

Οί έξελιξεις όμως τρέχουν αντίστροφα μέ τούς ύπολογισμούς του Άρχηγού. Στή μεγάλη μάχη στό Δραγατσάνι, 7 'Ιουνίου 1821, άποδεκατίζεται ό στρατός του 'Υψηλάντη. Οί ήρωικοί ιερολοχίτες συντρίβονται από τό όθωμανικό ίππικό. 'Όσοι γλυτώνουν ύποχωρούν. Δυστυχώς, ό ήγέτης τών Βλάχων Θεόδωρος Βλαδιμιρέσκου άρνήθηκε νά τούς βοηθήσει. 'Ετσι ή έκστρατεία λήγει άδοξα.

'Ο ποιητής Άνδρέας Κάλβος έξυμνει τούς νεαρούς ήρωες μέ τήν ώδή του

«Εἰς τόν Ἱερόν Λόχον»:

«... ὦ γνήσια τῆς Ἑλλάδος
τέκνα· ψυχαί πού ἐπέσατε
εἰς τόν ἀγῶνα ἀνδρείως,
τάγμα ἐκλεκτῶν Ἡρώων,
καύχημα νέον...».

Ὁ Ἀλέξανδρος μέ τά δύο ἀδέλφια του στρέφεται πρὸς τὰ αὐστριακὰ σύνορα. Ἐκεῖ οἱ Αὐστριακοὶ τόν συλλαμβάνουν καί τόν φυλακίζουν στὰ ἀνθυγιεινά κελιά τοῦ μεσαιωνικοῦ φρουρίου Μουγκάτς. Ὑποφέρει μαρτύρια σκληρά. Γεύεται τή στυγνή θηριωδία τοῦ αὐστριακοῦ καγκελάριου. Ἐξὶ ὀλόκληρα χρόνια ὁ κυνικός Μέττερνιχ κρατᾷ τόν ἀρχηγό τοῦ κινήματος Ἀλέξανδρο μέ τά μικρότερα ἀδέλφια του, Νικόλαο καί Γεώργιο, δέσμιους. Τό σκοτεινὸ μπουτρούμι σημαδεύει τὴν ὑγεία τοῦ ἀριστοκράτη κρατούμενου.

Μέ ἐπέμβαση τοῦ Τσάρου ἀποφυλακίζεται, τόν Νοέμβριο τοῦ 1827. Ἡ ἀποφυλάκισή του ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῶν Δυνάμεων γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτες οἱ στιγμές τῆς ἀναγέννησης τῆς πατρίδας ἀπὸ τὴν τέφρα εἶναι πολὺ μεγάλες γιὰ τόν ξενιτεμένο πρίγκιπα. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὴ Βιέννη, ἐμπύρετος καί κατάκοιτος, στέλνει τὸ κύκνειο ἄσμα του πρὸς τόν ἀδελφὸ του Δημήτριο, πού μάχεται στὴν Ἑλλάδα:

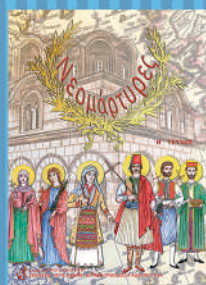
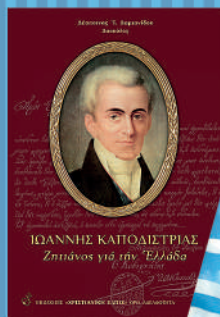
«Πεθαίνω. Ἄλλ' ἡ ἀγαπημένη πατρίς μου σώζεται...».

Ἡ ὑγεία του εἶναι πολὺ κλονισμένη. Λίγο πρὶν φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ, πληροφορεῖται ὅτι ὁ Καποδίστριας ἀνέλαβε πλέον Κυβερνήτης τῆς ἐλεύθερης Ἑλλάδας. Τότε χαρούμενος μπόρεσε νὰ φωνάξει: «Δόξα σοι ὁ Θεός». Ὑστερα ἀρχίζει νὰ ἀπαγγέλλει, κοιτώντας ψηλά πρὸς τόν οὐρανό, τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Δέν πρόλαβε ὅμως νὰ τὸ ἀποτελειώσει. Στὰ 36 του χρόνια, ἀφήνει τὴν τελευταία του πνοή στὰ ξένα χῶματα, στὴ Βιέννη, στὶς 31 Ἰανουαρίου 1828. Δέν πρόλαβε νὰ πατήσῃ τὴν ἐλεύθερη πιά ἑλληνικὴ γῆ.

Ἑλληνίς



Ἀξίζει νὰ διαβάσετε



**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Τρία μεγάλα μηνύματα (ΜΘ 15,21-28)

Τό ευαγγελικό ανάγνωσμα σήμερα είναι μία πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία μέ πολύ μεγάλα μηνύματα. Ὁ Κύριος βγήκε ἀπό τήν Παλαιστίνη καί πήγε στά μέρη Τύρου καί Σιδῶνος, δηλαδή στή χώρα τῆς Φοινίκης. Ἐκεῖ τόν συναντᾶ μία γυναίκα Χανααία, ἄρα εἰδωλολάτρισσα. Αὐτή ἡ γυναίκα εἶναι μιά πονεμένη μάνα. Ἡ κόρη τῆς βασανίζεται μέ δαιμονισμό, «κακῶς δαιμονίζεται». Καί οἱ ἄρρώστιες αὐτές δέν θεραπεύονται μέ γιατρούς καί φάρμακα. Καί νά πού ὁ Ἰησοῦς, ὁ μόνος πού θεραπεύει δαιμονισμένους, βρίσκεται στή χώρα τῆς. Αὐτό συγκλονίζει τή γυναίκα, γι' αὐτό φωνάζει: «Κύριε, υἱέ Δαυῖδ, ἐλέησέ με, γιάτρεψε τή θυγατέρα μου πού κακῶς βασανίζεται ἀπό τά δαιμόνια!».

Ἄλλά αὐτή τήν κρίσιμη ὥρα συμβαίνει κάτι πού δέν μπορεῖ νά τό ἐξηγήσει κανείς. Ὁ Χριστός μένει ἀσυγκίνητος ἀπό τόν πόνο τῆς μάνας. Αὐτός πού «ἶατο πάντας» (Λκ 6,19) καί ἔδειχνε τόση ἀγάπη στά πονεμένα πλάσματα, κάνει πῶς δέν ἀκούει. Ἀδιαφορεῖ. Ἡ γυναίκα ἐπιμένει τόσο πού οἱ μαθητές δέν μποροῦν πιά νά τήν ὑποφέρουν καί λένε: «Κύριε, τέλος πάντων λυπήσου την, βοήθησέ την γιά νά φύγει!».

Ὁ Χριστός δείχνει μιά τέτοια συμπεριφορά γιατί θέλει νά ἀναδείξει τήν πίστη τῆς Χανααίας. Καί ἡ πίστη τῆς φαίνεται στήν ἐπιμονή τῆς. Ἐπίμονα ζητάει τή θεραπεία καί, ἐνώ ὁ Χριστός ἀδιαφορεῖ, αὐτή δέν ἀποκάμνει, δέν ἀπελπίζεται ἀλλά ἐξακολουθεῖ νά φωνάζει: «Κύριε, υἱέ Δαυῖδ, ἐλέησε τό παιδί

μου!». Ἄλλά δέν θέλει ὁ Κύριος μόνο νά ἀποκαλύψει τήν πίστη τῆς Χανααίας. Θέλει καί νά καλλιεργήσει τήν πίστη στούς μαθητές του. Πιστεύουν βέβαια οἱ μαθητές, ἀλλά ἡ πίστη τους εἶναι σάν τό χρυσάφι πού βγαίνει ἀπό τή γῆ καί χρειάζεται νά καθαριστεῖ. Οἱ μαθητές, ὅπως καί ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, πίστευαν ὅτι ὁ Μεσσίας, ὁ υἱός τοῦ Δαυῖδ, θά ἰδρύσει μία ἐπίγεια βασιλεία, τή μεσσιακή βασιλεία, ὅπου θά κυριαρχεῖ ὁ Ἰσραήλ πάνω σέ ὅλα τά ἄλλα ἔθνη. Ὁ Κύριός μας γιά νά ἀπαλλάξει τούς μαθητές του ἀπό τέτοιες ἐθνικιστικές, φανατικές ἰουδαϊκές ἀντιλήψεις, φέρεται στή Χανααία σάν ἕνας βέρος Ἑβραῖος. Κάνει πράξη αὐτό πού πιστεύουν οἱ μαθητές του. Γίνεται ἕνας καθρέφτης καί στέκεται μπροστά τους: «Θέλετε νά δεῖτε πῶς σκέφτεστε καί πῶς συμπεριφέρεστε στούς ἄλλοεθνεῖς; Κοιτάξτε αὐτό πού κάνω καί θά καταλάβετε». Γι' αὐτό ὅταν οἱ μαθητές λένε «Κύριε, λυπήσου την, θεράπευσε τό παιδί τῆς», ἀπαντᾶ πάλι σύμφωνα μέ τήν ἐβραϊκή νοοτροπία: «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ». Δέν ἦλθα ἐγώ γιά τούς εἰδωλολάτρεις, γιά τούς ἐθνικούς καί τούς Χανααίους, ἀλλά μόνο γιά τά παιδιά τοῦ Ἰσραήλ, τά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Πράγματι οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν ὅτι μόνον αὐτοῖ εἶναι ὁ περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ καί ὅτι οἱ ἄλλοι εἶναι ἀκάθαρτοι. Ὅπως δοκίμασε τήν πίστη τῆς Χανααίας, ἔτσι ὁ Κύριος τώρα φιλτράρει τήν πίστη τῶν μαθητῶν. Καί ἔχει

τόν λόγο του. "Όταν θά φύγει από τόν κόσμο ό 'Ιησοῦς μετά τήν ανάστασή του, οί μαθητές θά πρέπει νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιο ὄχι μόνο στήν Παλαιστίνη ἀλλά καί σέ ὅλο τόν κόσμο. Γι' αὐτό πρέπει νά μάθουν ὅτι ὁ Θεός εἶναι γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Αὐτό τό μάθημα τούς δίνει μέ ἀφορμή τή Χαναναία.

Ἀλλά καί ἕνα τρίτο μάθημα ἀποτελεῖ ἡ στάση τῆς ἴδιας τῆς γυναίκα. "Όταν εἶδε ὅτι ὁ Χριστός δέν θέλει νά τή βοηθήσει καί μάλιστα τῆς ἀπάντησε περιφρονητικά «οὐκ ἔστι καλόν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καί βαλεῖν τοῖς κυναρίοις», δέν θίχθηκε, δέν ἀγανάκτησε. Ἀπάντησε: «Ναί, Κύριε· καί γάρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπό τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπό τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Τά σκυλάκια τρῶνε τά ψίχουλα πού πέφτουν ἀπό τά τραπέζια τῶν ἀφεντικῶν. Δέν θέλω νά στερήσεις τό ψωμί ἀπό τά παιδιά σου. Ψίχουλα δῶσ' μου. "Ω ταπεινοφροσύνη!

Ἐδῶ τελείωσε τό πείραμα πού ἤθελε νά κάνει ὁ 'Ιησοῦς. Τώρα δείχνει αὐτό πού ἔχει στήν καρδιά του γι' αὐτή τή γυναίκα: «?Ω γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις». Καί ἐπειδή αὐτό πού ἤθελε ἦταν νά θεραπευθεῖ τό κορίτσι της, ἐκεῖνη τήν ὥρα θεραπεύθηκε.

Τό πρῶτο μεγάλο μήνυμα τῆς περικοπῆς εἶναι ὅτι ὁ Χριστός ἤλθε νά ἀγκαλιάσει ὅλα τά πλάσματα τῆς γῆς. Νά ἐνώσει μέ τήν πίστη σ' Αὐτόν ὅλους τούς ἀνθρώπους. Νά ἀποτελέσουμε μία οἰκογένεια μέ τόν Θεό πατέρα, μία βασιλεία μέ βασιλιά τόν Χριστό, μία κοινωνία μέ κυβερνήτη τό ἅγιο Πνεῦμα· νά μιλοῦμε μία γλῶσσα, τή γλῶσσα τῆς ἀγάπης, νά ἔχουμε ἕνα νόμο, τόν νόμο τοῦ εὐαγγελίου καί μία σημαία, τή σημαία τοῦ σταυροῦ. Ἄν δέν πραγματοποιήθηκε αὐτό μέχρι σήμερα, δέν φταίει ὁ Χριστός, ἀλλά οἱ ἄνθρωποι πού δέν Τόν πιστεύουν.

Τό δεύτερο μήνυμα εἶναι ὅτι ἡ πίστη φαίνεται στήν ἐπιμονή. Μᾶς διδάσκει τό παράδειγμα τῆς Χαναναίας τόν ἐπίμονο ἀγῶνα σέ ὅλες τίς προσπάθειές μας. "Όποιος ἐπιμένει ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει πίστη. Νά ἐπιμείνουμε στήν προσευχή, στήν ἐξομολόγηση, στή συγχώρηση, στήν ἀνεξικακία, στήν ἐλεημοσύνη. Πέφτουμε; Θά σηκωνόμαστε.

Καί τό τελευταῖο μήνυμα: Ἡ ἐπιμονή ἐξαντλεῖται καί ἡ πίστη χαλαρώνει, ἂν δέν ἔχουμε συναίσθηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, ταπεινοφροσύνη. Μεγάλη ταπεινοφροσύνη εἶχε ἡ Χαναναία.

"Ἐτσι κι ἐμεῖς μέ τή συναίσθηση ὅτι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἀλλά καί μέ ἐπίμονη προσευχή, μέ πίστη νά παρακαλοῦμε τόν Κύριο νά εὐλογεῖ καί νά κατευθύνει τόν ἀγῶνα μας. Μέ βαθειά ταπεινοφροσύνη νά ζητοῦμε τό ἔλεός του. Καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου θά μᾶς καταδιώκει ὅλες τίς μέρες τῆς ζωῆς μας. Ἀμήν.

*Στέργιος Ν. Σάκκος
Κυριακή 16-2-1986, Ἱ.Ν. Ἁγίας Τριάδος, Πτολεμαῖδα*

π. Αύγουστῖνος Μύρου, σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας!

Στίς 28 Δεκεμβρίου 2020 ὁ πολυσέ-
βαστος καί ἀγαπητός πατήρ Αύγουστῖ-
νος Μύρου, νικημένος ἀπό τόν κορωνοϊ-
ό, ὀλοκλήρωσε τή φωτεινή του τροχιά
στή γῆ καί εἰσόδευσεν στά οὐράνια σκη-
νώματα.

Κατά κοινή ὁμολογία ὁ π. Αύγουστῖ-
νος ὑπῆρξε μιᾷ ἰδιαίτερα εὐλογημένη
προσωπικότητα καί χαρισματική μορφή
μέσα στήν ἐκκλησία. Ἀγωνίστηκε μέ ὅλες
του τίς δυνάμεις γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ.
Μέ τήν πολυσχιδῆ δράση του διακόνησε
τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί κήρυξε τόν εὐαγγε-
λικό λόγο χρησιμοποιώντας ὅλα τά χαρί-
σματά του καί ἀξιοποιώντας ὅλα τά μέσα
τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπῆρξε πραγματικός
πνευματικός πατέρας γιά ἑκατοντάδες
ψυχές. Ὁ Θεός τοῦ εἶχε δώσει τή χάρη νά
ἀναγεννᾷ ψυχές γιά τόν Χριστό καί τήν
Ἐκκλησία μέσα ἀπό τό κήρυγμα καί νά
τίς στηρίζει μέ τό μυστήριον τῆς Ἐξομολο-
γήσεως.

Ἀκροθιγῶς σέ ἓνα σύντομο βιογρά-
φημα θά περιδιαβούμε τήν καρποφόρο
ἐν Χριστῷ ζωή του.

Ὁ κατά κόσμον Παναγιώτης γεννήθη-
κε στό Παλαιογράτσανο τοῦ Δήμου Σερ-
βίων - Βελβεντοῦ τοῦ Νομοῦ Κοζάνης τό
1952 ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Γεώργιο
-μετέπειτα ἱερέα- καί τήν ἀξιαγάπητη
Σταυρούλα. Στά ἐφηβικά χρόνια ἀσφαλί-
σθηκε καί γαλουχήθηκε στό μαθητικό
οἰκοτροφεῖο «Σαράντα Μάρτυρες» τῆς
Κοζάνης, πού εἶχε ἰδρύσει ὁ ἀκαταπό-
νητος μητροπολίτης Φλωρίνης π. Αύγου-
στῖνος Καντιώτης. Σπουδαῖες προσωπι-
κότητες ἐκεῖ, ὅπως ὁ θεολόγος Μιχάλης

Εὐθυμίου καὶ ὁ καθηγητὴς Στέργιος Σάκκος, ἐνέπνευσαν τὸν ἔφηβο Παναγιώτη.

Σπούδασε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλαβε τὸ πτυχίο μὲ «ἄριστα», ἐνῶ διέμενε στὸ φοιτητικὸ οἰκοτροφεῖο τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτη «Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων» καὶ συμμετείχε σέ ὅλους τοὺς ἀγῶνες τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα. Συνέχισε τὶς σπουδὲς του στὴν Κλασικὴ Φιλολογία τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου. Ἀργότερα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Durham τῆς Ἀγγλίας, ἔλαβε τὸ Master of Arts στὴ Βιβλικὴ καὶ Πατερικὴ Θεολογία, ἐνῶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Θεσσαλονίκης ἐνέκρινε μὲ «ἄριστα» τὴ διδακτορικὴ του διατριβὴ «Οἱ ἀπόστολοι καὶ ἡ διακονία τους κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο». Ἐπιπλέον, παρακολούθησε σειρά θεολογικῶν μαθημάτων σέ εἰδικὸ Σεμινάριο στὸ Pittsburg τῆς Ἀμερικῆς. Ἔλαβε μέρος σέ Διορθόδοξα Θεολογικά καὶ Ἐπιστημονικά Συνέδρια, ὅπου οἱ εἰσηγήσεις του ἀνέδιδαν τὴν ἀπαρέγκλιτη ἀφοσίωσή του στὴν ὀρθόδοξη παράδοση καὶ στὴ γραμμὴ τῶν πατέρων.

Μετὰ τὴ στρατιωτικὴ του θητεία, ἐπιδόθηκε στὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Τὸ μαθητικὸ οἰκοτροφεῖο τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης στὸ Ἀμύνταιο, οἱ «Σαράντα Μάρτυρες» στὴν Κοζάνη, οἱ Κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης, τοῦ Ζιάκα Γρεβενῶν, ὅπου προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες του διακονώντας τὶς παιδικὲς ψυχές, μποροῦν νὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὸν ἱεραποστολικὸ του ζῆλο, τὸ ἄφογο παράδειγμα, τὸ ἐκκλησιαστικὸ του φρόνημα, τὴν ἁγία βιοτὴ του.

Ἐπὶ δεκαετία ὡς λαϊκὸς ἱεροκήρυκας περιόδευσεν ὅλες τὶς ἐνορίες τῆς Μητροπόλεως Κοζάνης μὲ τὴν εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Διονυσίου Ψαρια-

νοῦ. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ νεότητα τὸν ὑπέβαλε στὸν κόπο νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰδικὸ χῶρο γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ τὴν ψυχαγωγία τῶν νέων. Διαμόρφωσε ἡμιτελὲς κτήριο στὴν Κοζάνη σέ Κέντρο Νεότητος, τὸ ὁποῖο διηύθυνε ἐπὶ δεκαετία, καλλιεργώντας ἐκκλησιαστικά καὶ πνευματικά ἑκατοντάδες παιδιὰ καὶ νέους. Βεβαίως, τὴν κηρυκτικὴ καὶ κατηχητικὴ του διακονία γεύθηκε καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ πολλὲς πόλεις τῆς πατρίδας μας. Ἡ Ἀδελφότητά μας ἀπήλαυσε τὸν ἐποικοδομητικὸ λόγο του στὸ βῆμα τῆς κεντρικῆς αἴθουσας, σέ συνάξεις φοιτητῶν καὶ ἀνδρῶν, σὶς κατασκηνώσεις μας καὶ μάλιστα τῶν οἰκογενειῶν.

Προκειμένου νὰ προετοιμασθεῖ γιὰ τὴ χειροτονία του, παρέμεινε ἐπὶ ἑξάμηνο στὴν Ἱερά Μονὴ Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἡ κουρά του καὶ ἡ εἰς διάκονον χειροτονία του ἔγιναν ἀπὸ τὸν πρῶην Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κυρὸ Διονύσιο, ἐνῶ ἡ εἰς πρεβύτερον ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Ἐλασσῶνος κυρὸ Βασίλειο πνευματικὸ του εἶχε τὸν ἀείμνηστο διακεκριμένο γέροντα τοῦ Ἁγίου Ὁρους π. Γεώργιο Καψάνη καὶ στὴ συνέχεια τὸν π. Πανάρετο Γρηγοριάτη, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη λίγες ὥρες μετὰ τὸν π. Αὐγουστίνο.

Μετὰ τὴ χειροτονία του ὀρίσθηκε ὑπεύθυνος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης γιὰ τὴ Νεότητα καὶ τὴν Κατήχηση, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Ἐπὶ μίᾳ δεκαπενταετία φρόντισε γιὰ τὴ στελέχωση δεκάδων ἐνοριῶν μὲ κατηχητὲς καὶ κατηχήτριες καὶ τὴ δημιουργία Κατηχητικῶν Συνάξεων γιὰ ἐνήλικες. Ἀνακαίνισεν παλιὰς Κατασκηνώσεις κοντὰ στὴν Ἱερά Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ δήμου Βελβεντοῦ, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦσαν μὲ τὴν προσωπικὴ του ἐπι-

στασία για μία έπταετία ως Κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί φιλοξένησαν ἑκατοντάδες παιδιά.

Στό πλαίσιο τῆς ποιμαντικῆς του διακονίας διατηροῦσε ἐπί μία καί πλέον δεκαπενταετία ἐκπομπή σέ τοπικό τηλεοπτικό κανάλι τῆς Κοζάνης, πραγματευόμενος θέματα θεολογικά, ἐκκλησιαστικά, κοινωνικά καί ἱστορικά.

Ἀναλώθηκε στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας λειτουργώντας, ἐξομολογώντας, στηρίζοντας, νοουθετώντας, δίνοντας τό «παρών» σέ κάθε ἀγωνιστική προσπάθεια (τελευταία στούς ἀγῶνες γιά τή Μακεδονία) προσφέροντας πνευματική τροφή σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀναζητοῦσαν τήν ἀλήθεια κυρίως στήν Κοζάνη, ἀλλά καί γενικότερα στήν Ἑλλάδα καί στήν Κύπρο, ὅπου τόν καλοῦσαν γιά διαλέξεις. Ἡ ὀμιλητική καί κηρυκτική ἱκανότητα, ὁ πλοῦτος τῶν θεολογικῶν καί κοινωνικῶν γνώσεών του, καθήλωνε τούς ἀκροατές καί τούς συνήρπαζε. Σεμνός καί ἱεροπρεπής, λιτός καί σοβαρός, ἀσκητικός καί πρᾶος ἔτρεχε μέ ζήλο καί αὐταπάρνηση, μέ δάκρυα καί θυσία μέχρι τίς τελευταίες ἡμέρες τῆς ζωῆς του.

Τό συγγραφικό του ἔργο, πολύτιμη παρακαταθήκη γιά τήν Ἐκκλησία μας, ὑπῆρξε, ἐπίσης, σημαντικό. Συμβολή στήν ἱστορία ἀποτελεῖ τό βιβλίο του «Ἡ ἀντίσταση τῆς ἀγάπης», στίς σελίδες τοῦ ὁποίου ἀποτυπώνεται ἡ προσφορά καί διακονία κατὰ τή γερμανική Κατοχή τοῦ τότε ἱεροκήρυκα π. Αὐγουστίνου Καντιώτη στήν Κοζάνη. Θέματα ἀγιογραφικά, πνευματικά, κοινωνικά μέ ἰδιαίτερη ἐμφαση στή νεότητα, ἀλλά καί ἀντιαιρετικά ἀπασχόλησαν τή γραφίδα του. Κάποια ἀπό τά βιβλία του μεταφράστηκαν σέ ξένες γλώσσες, ἐνῶ πολλά ἄρθρα του δημοσιεύθηκαν σέ περιοδικά καί ἐφημερί-

δες. Γιά τήν ἐνίσχυση τοῦ ὀρθόδοξου φρονήματος μετέφρασε βιβλία ἀπό τά ἀγγλικά, γραμμένα ἀπό πρώην προτεστάντες οἱ ὁποῖοι ἔγιναν Ὀρθόδοξοι, ὅπως τό γνωστό τοῦ Frank Schaeffer «Χορεύοντας μόνος, ἀναζητώντας τήν ὀρθόδοξη πίστη στόν αἰῶνα τῶν ψεύτικων θρησκείων». Νά σημειώσουμε ὅτι ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός χαρακτήριζε τόν π. Αὐγουστίνο «πεπνυμένο (=σοφό) συγγραφέα καί φιλότιμο μεταφραστή».

Μέ ἰδιαίτερο μεράκι, ἄοκνες προσπάθειες, μεγάλες θυσίες καί πολλά ὄνειρα ἀνήγειρε ἐκ θεμελίων τήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Παλαιογράφου, σέ πατρικό του κτήμα. Ἐκεῖ παρείχε πλούσιες λειτουργικές καί ἄλλες πνευματικές εὐκαιρίες στά πνευματικά του παιδιά ἀλλά καί σέ κάθε εὐλαβῆ προσκυνητή, μέχρι τήν ἡμέρα πού ἀναχώρησε γιά τό Νοσοκομεῖο. Ἀπό κεί παρέλαβαν οἱ ἄγγελοι τήν ψυχή του, πού στό πέρασμα τῶν 68 του χρόνων φρόντιζε καθημερινά μέ ἐπιμέλεια καί ἀγωνιστικότητα γιά τόν ἐξαγιασμό της.

Σεβαστέ καί ἀγαπητέ μας πάτερ Αὐγουστίνε, ἀπό κεί πού βρίσκεσαι μαζί μέ τούς τόσους ἄλλους ἀγαπητούς μας, στή «χώραν τῶν στεφάνων», στή «μειζονα πατρίδα», σέ παρακαλοῦμε νά πρεσβεύεις στόν Ὑψιστο Θεό γιά ὅλους ἐμᾶς πού μαζί συμπορευθήκαμε στόν κοινό ἀγῶνα τῆς πίστεως. Μή σταματήσεις νά δέεσαι στό οὐράνιο θυσιαστήριο καί νά μᾶς ἀσφαλίσεις μέ τίς πρεσβεΐες σου «στόν στόχο πρός τήν ἀγιότητα», ὅπως συνήθιζες νά μᾶς τονίζεις. Νά ἔχουμε τήν εὐχή σου!

Ἡ Συντακτική Ἐπιτροπή τοῦ περιοδικοῦ



Πατερικά μηνύματα

Ἄς Τόν προῦπανθήσουμε

«Ὁλη ἡ γῆ ἄς προσκυνήσει... ἄς δοξολογήσει παιδί-Θεό, σαρανταήμερο καί προαιώνιο... Βλέπω βρέφος καί ἀναγνωρίζω τόν Θεό μου· βρέφος πού θηλάζει καί διατρέφει τόν κόσμο... βρέφος πού σπαργανώνεται, καί μέ λυτρώνει ἀπό τά σπάργανα τῆς ἀμαρτίας· βρέφος στήν ἀγκαλιά Μητέρας, μέ πραγματική καί συνεχῆ παρουσία πάνω στή γῆ, καί ταυτόχρονα ὁ Ἴδιος καί στούς κόλπους τοῦ Πατέρα, πραγματικά καί συνεχῶς στούς οὐρανοῦς... Βλέπω βρέφος πού προσφέρει σύμφωνα μέ τόν νόμο στόν ναό θυσία πάνω στή γῆ, ἀλλά καί τό Ἴδιο δέχεται τίς εὐσεβεῖς θυσίες ὄλων στούς οὐρανοῦς.

Ἀγκαλοφορεῖται ἀπό τόν γέροντα Συμεών κατ' οἰκονομίαν, καί Αὐτός ὁ ἴδιος κάθεται σέ θρόνους χειρουργικούς, ὅπως ταιριάζει σέ Θεό... Εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ ἀρχιερέας, ἀλλά καί τό θυσιαστήριο... Αὐτός εἶναι ὁ νόμος καί ὁ Ἴδιος τώρα ὑποτάσσεται στόν νόμο...

Γι' αὐτό, ἐλάτε, φιλόχριστοι καί φιλόθεοι, νά προῦπανθήσουμε ὅλοι καθαροί καί χαρούμενοι τόν ἐρχομό τοῦ Κυρίου καί Δεσπότη μας... Ὡς υἱοί τοῦ φωτός, ἄς προσφέρουμε τά κεριά μας στό ἀληθινό φῶς, τόν Χριστό, διότι φανερώθηκε στόν κόσμο «ἕνα φῶς, πού θά εἶναι ἀποκάλυψη γιά τά ἔθνη»... Ἄς Τόν προῦπανθήσουμε μαζί μέ τή Σιών, ἄς ἀγιασθοῦμε μαζί μέ τόν ναό, ἄς γεμίσομε ἀγαλλίαση δοξάζοντας μαζί μέ τήν Παρθένο, ἄς προσφέρουμε μαζί μέ τόν Ἰωσήφ, σάν δύο τρυγόνια, τήν ψυχὴ καί τό σῶμα μας. Ἄς ἀγκαλιάσομε μαζί μέ τόν Συμεών τόν Χριστό, καί μαζί μέ τήν Ἄννα ἄς Τόν δοξάζουμε, γιά νά βρεθοῦμε μέσα στά αἰώνια ἀγαθά, μέ τή χάρη καί τήν εὐσπλαχνία καί τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν Ὅποιο ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό ἅγιο Πνεῦμα στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων».

*Κυρίλλου Ἱεροσολύμων,
Λόγος εἰς τήν Ὑπαπαντήν τοῦ Κυρίου 4-5. 15-16' PG 33,1192. 1201-4.*



Οι ἅγιοι στή ζωή μας

Μαχητής τῆς ἀλήθειας

Σοφός καί ἀκατάβλητος ἀγωνιστής τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, κοσμεῖ τό συναξάρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου ὁ ἱερομάρτυρας Προτέριος. Ἡ μορφή του προβάλλει κοσμημένη μέ τήν ὁμορφιά τῆς γενναιοφροσύνης καί τή χάρη τῆς καλοσύνης.

Καταρτισμένος στά θεολογικά γράμματα καί προικισμένος μέ εὐφράδεια, ὁ πρεσβύτερος τῆς Ἀλεξάνδρειας Προτέριος ἔλαβε μέρος στήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, πού συνήλθε τό 451 μ.Χ. στή Χαλκηδόνα, στά χρόνια τῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ καί Πουλχερίας. Κατά τίς ἐργασίες τῆς Συνόδου ὁ εὐσεβέστατος πρεσβύτερος διέπρεψε μέ τή σύνεση, τήν ὀξυδέρκεια καί τή δογματική του ἀκρίβεια φράζοντας κυριολεκτικά τά στόματα τῶν δυσσεβῶν αἰρετικῶν. Ἡ Σύνοδος καταδίκασε τόν μονοφυσίτη πατριάρχη Ἀλεξαν-

δρείας Διόσκουρο καί ἐξέλεξε θριαμβευτικά πατριάρχη τόν Προτέριο.

Ὁ ἀγωνιστής ἱεράρχης μέ ζήλο ἀσκεῖ τά πατριαρχικά του καθήκοντα ποιμαίνοντας μέ αὐταπάρνηση τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί μεριμνώντας τόσο γιά τίς πνευματικές ὅσο καί γιά τίς ὑλικές του ἀνάγκες.

Μετά τόν θάνατο τοῦ αὐτοκράτορα Μαρκιανοῦ ὅμως οἱ αἰρετικοί ἀποθρασύνονται καί καταφεύγουν σέ σατανικές ἐπινοήσεις, γιά νά ἐκπληρώσουν τά ἀσεβῆ σχέδιά τους καί νά ἐκθρονίσουν τόν ἅγιο Ποιμένα, πού ἄγρυπνος καταλύει ὅλες τίς ραδιουργίες τους. Ἐπικεφαλῆς τῶν αἰρετικῶν τίθεται ἕνας πανοῦργος ἱερέας, ὁ ὁποῖος μέ μύρια τεχνάσματα κατορθώνει νά διεγείρει κατά τοῦ ἁγίου Ποιμέναρχου ἀκόμα καί κάποιους ἀπλοϊκοὺς μοναχοὺς τῆς Ἀλεξάνδρειας.

Βρισκόμαστε στό 457 μ.Χ., ἕξι μόλις χρόνια μετά τήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Οἱ ὥρες εἶναι κρίσιμες, ἡ τρικυμία μαίνεται. Ὁ πατριάρχης Προτέριος, σοφός οἰακοστροφός, στέκει ὀλόρθος στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπερασπίζεται τήν ὀρθόδοξη πίστη καί τά θεόπνευστα δόγματα τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καλώντας τόν λαό νά παραμείνει ἀσφαλισμένος στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας.

Οί φανατισμένοι αίρετικοί προκαλούν μεγάλη ταραχή και αίματηρές συμπλοκές στην πόλη εκμεταλλευόμενοι την απουσία του στρατιωτικού διοικητή Διονυσίου. Ὁρμούν ανεξέλεγκτοι και άγριεμένοι με φονικές διαθέσεις στό Πατριαρχείο. Ὁ Ἅγιος κρύβεται τότε μέσα στην κολυμβήθρα του ναού για να ασφαλιστεί από τή μανία τών έχθρών. Οί διώκτες του τόν ανακαλύπτουν και ρίχνονται πάνω του μέ πάθος. Τό μαρτύριο πού ακολουθεῖ εἶναι φρικτό. Κατασφάζουν τόν άνυπεράσπιστο Πατριάρχη μέ όξεις καλάμους.

«Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις, όξυγράφου κάλαμος ὢν κατά πλάνης».

Ἡ κολυμβήθρα, ἡ άγία μήτρα τής μάνας Ἐκκλησίας πού γεννᾷ τούς ούρανοπολίτες τής καινῆς κτίσεως και χαρίζει τό λουτρό τής παλιγγενεσίας, πλημμυρίζει από τό αίμα του άγωνιστή Ἱεράρχη. Εἶναι τό λουτρό του αίματος πού βάφει τό άγιασμένο ράσο τής ιεροσύνης του και τόν οδηγεί μέ μαρτυρικό στεφάνι στά κράσπεδα του θρόνου του αιώνιου Ἀρχιερέα.

Τό ιερό λείψανο του άκατάβλητου ύπεραπιστή τής αλήθειας τό δένουν οί βέβηλοι αίρετικοί μέ σχοινί και τό σέρνουν στους δρόμους τής πόλεως για να εκφοβίσουν τό όρθόδοξο πλήρωμα τής Ἐκκλησίας. Ὅμως ἡ ισχυρή πρεσβεία του ήρωικού ιερομάρτυρα από τήν ούράνια βασιλεία άσφαλίζει τόν πιστό λαό πού παραμένει άφοσιωμένος στή μάνδρα του άρχιποιμένα Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό συγκλονιστικό παράδειγμα άφοσίωσης στην όρθόδοξη πίστη και προάσπισης τών ιερών δογμάτων του ιερομάρτυρα και όμολογητή Προτέριου άποτελεῖ ιερή ύπόμνηση τών μαρτυρικῶν άγώνων χάρη στους όποιους έφθασε ως έμᾶς άνόθευτη και άναλλοίωτη ἡ σωτήρια αλήθεια του Χριστοῦ. Ἄς γίνεται έμπνευση για μαρτυρία και μαρτύριο!

Ἰχνηλάτης

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Γ.Χ. 1.500€ * Δ.Χ. 10€ * Ζ.Μ. 1.000€ * Ι.Τ. 1.500€ * Κ.Δ. 200€ * Κ.Π. 440€ * Κοτσαλίδου Σοφία 200€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου και Αἰκατερίνης, 100€ * Μουρατίδου Εύθαλία, εἰς μνήμην Παύλου και Ἀναστασίας, 40€ * Ξ.Μ. 50€ * Σ.Ε. 50€ * Τ.Ι. 500€ * Τ.Χ. 1.300€.

Γιά τό Περιοδικό

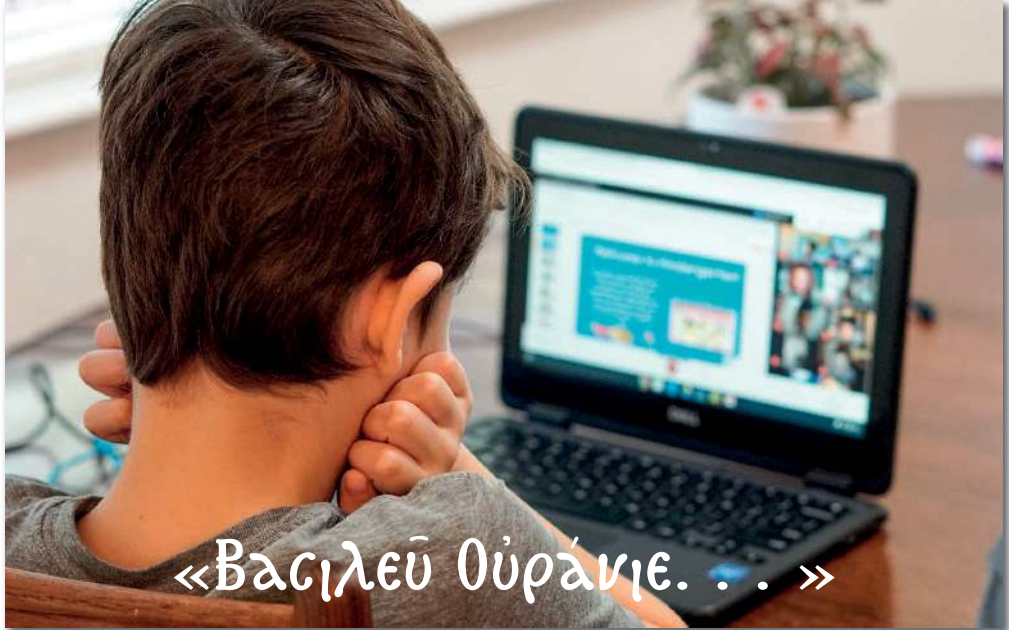
Βαγιάτη Στέλλα 30€ * Δούβαλης Ἀνδρέας 10€ * Δρίτσα Στυλιανή 10€ * Χ.Ε. 20€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Σεραφεῖμ και Σωτηρίας, 500€ * Α.Ι. 500€ * Γ.Π. 60€ * Δ.Λ. 100€ * Ζ.Λ. 400€ * Ζ.Π. 150€ * Κ.Δ. 105€ * Κ.Ε. 250€ * Μ.Δ. 500€ * Μ.Θ. 500€ * Μ.Π. 600€ * Μ.Σ. 100€ * Μ.Σ. 200€ * Μ.Φ. 300€ * Ξ.Γ. 250€ * Π.Α. 100€ * Π.Α. 400€ * Π.Γ. 200€ * Π.Σ. 500€ * Ρ.Α. 600€ * Ρίζος Σωτήρης και Ἀναστάσιος 115€ * Σ.Α. 200€ * Τ.Ε. 300€ * Τ.Ζ. 1.000€ * Χ.Γ. 100€ * Χ.Δ. 50€ * Χ.Η. 1.400€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

Κ.Δ. 200€ * Κ.Π. 800€ * Κακανεράκη Αἰκατερίνη 50€ * Κοκκινίδου Ἀθηνᾶ, εἰς μνήμην Εἰρήνης Μπέλλου, 200€ * Μ.Ι. 70€ * Ὁμάδα «Ἅγία Ἐλπίδα» 400€ * Ε.Σ. 60€ * Π.Ι. 200€ * Σ.Α. 50€ * Σ.Ε. 100€ * Τ.Α. 50€ * Φ.Κ. 50€.



«Βασιλεῦ Οὐράνιε. . .»

Ἡ νέα τάξη πραγμάτων τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πραγματικὴ τῆς τάξης καὶ τὴν ἐγκατέστησε στὴν ἠλεκτρονικὴ!

Οἱ ὑπολογιστές ἔγιναν ὁ δίαυλος ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς μαθητές τῆς. Πρωτόγνωρες συνθήκες, πού ἔφερε ὁ κορωνοϊός. Ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα ὅλη ἡ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία γίνεται μέσῳ διαδικτύου. Καὶ πῶς ἀλλιῶς;

Στὴν ἀρχὴ δυσκολεύτηκε. Μπροστὰ σέ μία ὀθόνη νά μιλάει μὲ τὰ παιδιά, χωρὶς τὴν ἄμεση ἐπαφὴ, δέν ἦταν κάτι πού μπορούσε νά τὸ συνηθίσει εὐκόλα. Οὔτε κἂν τὰ πρόσωπά τους βλέπει! Ἄν ἀνοίξουν ὅλα τὰ παιδιά τίς ὀθόνες τους, πέφτει τὸ σύστημα, καὶ δέν μπορεῖ νά γίνει ἡ δουλειά. Δέν μπορεῖ νά διδάξει τότε, γιατί σταματᾷ νά συνεργάζεται τὸ δίκτυο.

Ἔστω κι ἔτσι, ὅμως, τὰ κατάφερε νά προχωρήσει τὴν ὕλη τῆς στόν μῆνα πού πέρασε. Κι ἀπ' ὅ,τι φαίνεται καὶ στὴν ὀλιγόλεπτη γραπτὴ ἐξέταση πού ἔβαλε τίς προάλλες, κάτι ἔμαθαν τὰ παιδιά. Ἐχει μεγάλη ἀγωνία γιὰ τὴ γνώση πού θά χτίσουν, ἀφοῦ τοῦ χρόνου θά ἔχουν τίς Πανελληνίες. Εἰδικὰ στό Β4, πού εἶναι τόσο συνεργάσιμα καὶ φιλότιμα παιδιά, ὁ κόπος τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργατικότητα τῶν παιδιῶν ἔφερε ἀποτελέσματα.

Αὐτό, ὅμως, πού τῆς δίνει φτερά εἶναι ἡ ἀπόφαση νά ἀρχίζει τὰ μαθήματά τῆς μὲ προσευχὴ. «Τί κι ἂν δέν βρισκόμαστε στὴν πραγματικὴ μας αἴθουσα; Ἡ εἰκονικὴ μας τάξη μᾶς φέρνει κοντά. Κι ἀφοῦ ζοῦμε σέ τόσο δύσκολες ἡμέρες, θά ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος».

Δέν εἶναι Θεολόγος. Φυσικός εἶναι. Ἀλλὰ τὰ παιδιά τὴ γνωρίζουν πιά καὶ τὸ ζητοῦν: «Κυρία, προσευχὴ νά κάνουμε!».

Ὅταν ἄρχισε φέτος ἡ σχολικὴ χρονιά, ἡ ἐντολὴ ἦταν νά μπαίνουν οἱ μαθητές ἀμέσως στίς αἴθουσες, χωρὶς πρωινὴ συγκέντρωση. Ἐπομένως, καὶ χωρὶς πρωινὴ προσευχή! Γιὰ νά ἀποφύγουμε, λέει, τὸν συνωστισμό. Ὁ κορωνοϊός εἶναι μεγάλος κίνδυνος, εἶπαν.

Ἡ κυρία, ὅμως, τῆς Φυσικῆς ἔκανε τὴν προσευχὴ μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὰ παιδιά, ὅποια ὥρα καὶ ἂν εἶχε μάθημα μαζί τους. Ἀκόμα καὶ τὴν 7η. Ἔτσι καὶ τώρα. Κάθε διδακτικὴ συνάντηση ἀρχίζει μὲ τὸ «Βασιλεῦ Οὐράνιε...», ὅποια ὥρα κι ἂν ἔχει μαζί τους. Ἀκόμα καὶ τὴν 7η...

Προχθές, πού ὁ σύζυγός τῆς ἦταν ἀδειοῦχος, τὴν παρακολουθοῦσε καὶ ἀπολάμβανε!

«Εἶναι θαυμάσιο νά ἀκούγεται τὸ «Βασιλεῦ Οὐράνιε...» ὅλη τὴν ἡμέρα στό

σπίτι μας! "Έρχεται και σέ μās λίγη εύλογία», τής είπε.

Σήμερα, όμως, δέχθηκε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα. Ήταν ο πατέρας του Σπύρου από τό Β4.

- Καλημέρα σας. Είστε ή Φυσικός του Β4;
- Ναι, μάλιστα. Μέ ποιόν όμιλῶ;
- Είμαι ο πατέρας του Σπύρου. Από τότε πού γίνονται τά μαθήματα μέσω διαδικτύου, κουβεντιάζω μέ τόν γιό μου τίς έντυπώσεις και τίς έμπειρίες τής ήμέρας. Είναι καινούργιες συνθήκες, και ήθελα νά έχω μία έπαφή μέ τό παιδί. Θέλω νά ζῶ μαζί του τά καινούργια συναισθήματα. Μέ έντυπωσίασε, όμως, ο θαυμασμός του για τό πρόσωπό σας: «... και νά φαντασθείς, μπαμπά, μέ τήν κυρία τής Φυσικής κάνουμε κάθε φορά προσευχή πρίν αρχίσει τό μάθημα. Κάθε φορά! Ακόμα και αν είναι 7η ώρα! Είναι υπέροχο, μπαμπά, νά νιώθουμε ότι ο Θεός στέκει δίπλα μας και μās εύλογεί!». Νά σās πῶ, σήμερα πού έχω άδεια, κάθισα μαζί του στό μάθημά σας, για νά άκούσω κι έγῶ τό «Βασιλεῦ Ουράνιε...». Και ήταν ή 7η ώρα!

Κυρία μου, ήθελα νά σās συγχαρώ για τήν τόλμη σας, αλλά και για τήν άγάπη στό έργο σας. Νά σās συγχαρώ και νά σās εύχαριστήσω γιατί στέκεστε μέ φόβο Θεοῦ δίπλα στά παιδιά μας, και τούς γίνεστε μία έμπνευση! Μόνον μέ τήν εύλογία του Θεοῦ γίνονται θαύματα. Γιατί δέν άρκει νά γεμίζει ο άνθρωπος γνώση. Για νά γίνει σοφός, πρέπει νά αναπτύξει και τό άλλο μέλος του, τόν πνευματικό του κόσμο, πράγμα πού τόσο παραμελείται σίς ήμέρες μας... Σās εύχαριστώ μέσα από τήν καρδιά μου!

Ξαφνιάστηκε ή κυρία τής Φυσικής. Και συγκινήθηκε. Εύχαρίστησε τόν Θεό, πού επισκέπτεται τίς ψυχές, πού δημιουργούνται έστω και μέσα από τίς όθόνες προϋποθέσεις για νά τίς άγγίζει ο ούράνιος Βασιλιάς!

Χ. Μ.-Δ.



- Είναι τό παιδί σου εύτυχημένο;
- Είναι δύσκολο ν' άκούσεις τό παιδί σου;
- Τί κάνεις για τόν έαυτό σου;

Έρωτήματα πού άπασχολοῦν κάθε γονιό βρίσκουν τήν άπάντησή τους μέσα από παιδαγωγικά πορίσματα αλλά και ζωντανά παραδείγματα τής καθημερινότητας.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ

- ✓ Τέχνη τεχνῶν
- ✓ Χτίσε τήν προσωπικότητα του παιδιοῦ σου
- ✓ Κάνε έξυπνο τό παιδί σου
- ✓ Γλύτωσε τό παιδί σου από τό φόβο
- ✓ Τά παιδιά στό οικογενειακό δένδρο

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518



Πήρα καινούργια
παπούτσια
Μά θέλω καινούργια
ΚΑΡΔΙΑ

«... Μά θέλω καινούργια ΚΑΡΔΙΑ...»

Απόγευμα ήταν. Προχωρούσα σκυφτή και σκεπτική, όταν έπεσε τό βλέμμα μου στο πλακάκι του πεζοδρομίου, που κάποιος του 'δωσε λαλιά και κείνο πρόδωσε τόν καημό του: «*Πήρα καινούργια παπούτσια. Μά θέλω καινούργια ΚΑΡΔΙΑ*».

Σήκωσα τό βλέμμα μά ή σκέψη έμεινε εκεί... Καινούργιος χρόνος, γιορτές. Κι οί βιτρίνες γεμάτες «καινούργια παπούτσια», νέες τεχνολογίες, νέες τάσεις τής μόδας... νέα... όλα νέα, αυτό είναι αλήθεια. Είναι γεγονός ότ ή σημερινή εποχή προσφέρει τά «καινούργια» -σέ λίγους μόνον έστω- άπλόχερα... Θα περίμενε κανείς νά 'ναι ικανοποιημένος ό άνθρωπος του 21^{ου} αί. που περιστοιχίζεται από καινούργια πράγματα. Τό πλακάκι του πεζοδρομίου όμως διαλαλεί βουβά πώς όλα τά «καινούργια παπούτσια» του κόσμου δέν ικανοποιούν τόν άνθρωπο. Του λείπει ή «καινούργια καρδιά». Ό άνθρωπος τής νέας εποχής, ό λάτρης του καινούργιου, ό άνθρωπος που επιθυμεί νά αντικαταστήσει τό παλιό του ρούχο με καινούργιο πολύ γρήγορα, που όφείλει νά συμβαδίζει με τή μόδα για νά είναι in, δέν πρόσεξε κάτι, του διέ-

φυγε τό σημαντικότερο: νά αντικαταστήσει τήν ξεφτισμένη του καρδιά με νέα. Φαίνεται νά ξεχνά ότ αυτό που χρειάζεται όντως είναι μιá «καινούργια καρδιά».

Καί αναρωτήθηκα: Πώς πάλιωσε ή ανθρώπινη καρδιά; Καί υπάρχει τώρα δυνατότητα νά αντικατασταθεί;

Έπέστρεψα στο σπίτι εκείνο τό άπογευματινό κι άνοιξα τό ασφαλές καταφύγιο τής σκέψης μου, τήν άγία Γραφή, τήν πάντα νέα. Διάβασα εκεί ότ ό Δημιουργός του σύμπαντος κόσμου, σέ μένα τόν άνθρωπο έδωσε μιá καρδιά «κατά» τή δική Του «είκόνα» (βλ. Γέ 1, 26), μιá καρδιά νά μήν παλιώνει ποτέ... και έπειδή Έκείνος μου τή χάρισε, Έκείνος «μονώτατος» τή γνωρίζει (βλ. Γ' Βα 8,39). Άλλά έγω τήν κουρέλιασα με τήν άμαρτία μου. Άμαύρωσα με τήν κάπνα τής παρακοής τή θεϊκή της λάμψη, κι από τότε άναζητώ μες στους αιώνες μιá νέα καρδιά. Τήν άναζητώ μέχρι και σήμερα που ή άλαζονεία μου θέριψε και χτίζω τόν ένα πύργο τής Βαβέλ μετά τόν άλλο. Τήν άναζητώ μέχρι και σήμερα που ή άλαζονεία μου θέριψε και χτίζω τόν ένα πύργο τής Βαβέλ μετά τόν άλλο. Πώς όμως νά τό 'μολογήσω; Πώς νά κα-

τέβω από τόν «πύργο» τῶν ἐπιτευγμάτων μου; Κι ἔτσι, δίνω φωνή στό ἄψυχα πλακάκια του πεζοδρομίου...

Μά ὁ Κύριος, Ἐκεῖνος πού μέ προίκισε μέ μιὰ ἀγέραστη καρδιά, ἐπειδή εἶναι ὁ ἴδιος χθές καί σήμερα καί αὔριο (βλ. Ἐβ 13,8), αἰῶνες τώρα προσκαλεῖ: «*υἰέ μου, δός μοι στήν καρδίαν*», παιδί μου, δώσ' μου τήν καρδιά σου, νά τήν καθαρίσω, νά τήν ἀτσαλώσω, νά τήν κάνω «*καρδίαν καινήν*» (Ἰζ 36,26), νέα, ὅπως ἀκριβῶς τήν ποθεῖς. Μόνον ἐσύ «*διάρρηξε*» (βλ. Ἰλ 2,13) τό ξεφτυσμένο ρούχο πού τῆς φόρεσες καί ντύσε την μέ τήν πρώτη ἐκείνη ὁμορφιά. Κι ἄσε με νά βάλω τή σφραγίδα μου πάνω της (βλ. Ἰσ 8,6), νά εἶναι γιά πάντα νέα. Τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, καί μόνο τότε, ἡ καρδιά «*εὐφραίνεται*» (Ψα 18, 19) καί τό πρόσωπο «*θάλλει*» (Πρμ 15,13).

Αὐτά μαρτυρεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ πάντα νέος.

Σήμερα, καημοί, βάσανα καί στεναγμοί γίνονται τραγούδια, ζωγραφίζονται στούς τοίχους. Κι εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἀκούς τίς μεγαλύτερες ἀλήθειες, ἄν σταθεῖς καί ἀφουγκραστεῖς τούς ἀνώνυμους αὐτούς ἀναστεναγμούς τῶν δρόμων. Ἡ ἀπρόσωπη ἐποχή μας μάχεται νά μηδενίσει τό πρόσωπο ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἐκμηδενίσει τό πνεῦμα. Ἡ πνοή τοῦ Θεοῦ μέσα στή χωμάτινη ὑπαρξη τοῦ ἀνθρώπου διψᾷ γιά τήν πρώτη ἐκείνη καρδιά τήν καινούργια, ἀλλά ἀγνοεῖ ὅτι ἀποκτᾷ κανεῖς καινούργια καρδιά μόνον ἄν τήν προσφέρει σ' Αὐτόν πού τήν ἔπλασε. Ἀλλιῶς ἡ ζωή τοῦ δίνει τά «*καινούργια παπούτσια*»... στό χέρι. Καί τά μέν γυμνωμένα πόδια περπατοῦν, ναί περπατοῦν, ὁ ἀνθρωπος ὅμως χωρίς καρδιά δέν ζεῖ. Γι' αὐτό καί τό πνεῦμα βρίσκει ἄλλες ἀτραπούς καί κραυγάζει σέ μιὰ πέτρινη γλῶσσα, ξεστομιζοντας ἀλήθειες σκληρές: «*θέλω καινούργια ΚΑΡΔΙΑ!*»!

Αὐτό μοῦ ὁμολόγησε τό πλακάκι τοῦ πεζοδρομίου ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα.

Δ. Καλογεράκη



3η ΑΝΑΝΕΩΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ

«... ἐνῶ ἡ γυναίκα εἶναι εὐθραυστο, λεπτό, “ἀσθενέστερον σκεῦος”, δέν συγκρίνεται μέ τοὺς ἐπίγειους θησαυρούς ὅταν στήν ὑπαρξή της συνταιριάζει τό τρυφερό μέ τό σταθερό, τό ἀπαλό μέ τό ἀνδρεῖο, τό γλυκύ μέ τό σοβαρό...».

**Ζητήστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Εἴμαστε στήν εὐχάριστη θέση νά σᾶς ἀνακοινώσουμε ὅτι στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἀδελφότητάς μας www.apolytrosis.gr φιλοξενεῖται ἠλεκτρονικό βιβλιοπωλεῖο, ὅπου θά βρεῖτε ὅλα τά βιβλία τῶν ἐκδόσεών μας καθώς καί ἄλλων χριστιανικῶν ἐκδόσεων.



Ἡ τιμή στή μητέρα

Ἄκουγε τή βροχή πού ἔπεφτε ἡ Χριστίνα καί χαμογέλασε μέ εὐγνωμοσύνη. Σηκώθηκε τό πρωί κι ἔβαλε πλυντήριο. Σέ λίγο τελείωνε καί ὕστερα.... Ἄς βρέχει ὅσο θέλει, τό στεγνωτήριο τῆς ἔλυσε τά χέρια. Μπορεῖ νά στερήθηκαν ἄλλα πράγματα γιά νά τό πάρουν, ὅμως γιά μία οικογένεια σάν τή δική της τελικά ἀποδείχθηκε εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Ἰδιαίτερα τόν χειμώνα, πού οἱ βροχερές μέρες τήν ἀνάγκαζαν νά στεγνώνει τά ρούχα τῶν παιδιῶν μέσα στό σπίτι, τό στεγνωτήριο δούλευε ἀκατάπαυστα ὅπως καί τό πλυντήριο.

Ἄκουσε τό σήμα πού ἔδειχνε ὅτι τελείωσε ἡ πλύση καί σηκώθηκε μέ χαρούμενη διάθεση νά βάλει τά ρούχα στό στεγνωτήριο. Πάτησε τό κουμπί ἔναρξης ἡ Χριστίνα μά γιά πρώτη φορά ἀπό τότε πού τό ἀγόρασαν δέν τήν υπάκουσε. Τό ξαναπάτησε δίχως νά βάλει κακό στόν νοῦ της μά καί πάλι δέν πῆρε μπρός. Δέν πρόλαβε νά ἀσχοληθεῖ ἄλλο μέ τό στεγνωτήριο γιατί ἐκείνη τήν ὥρα ἄκουσε τό κλάμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ της καί ἔτρεξε στό δωμάτιο. Λές κι εἶχαν συνεννοηθεῖ ἄρχισαν ἕνα-ἕνα τά μικρότερα νά τή φωνάζουν. Μέχρι νά τά φροντίσει καί νά τά κανακέψει, ἔβγαλε ἀπό τή σκέψη της τά πλυμένα ρούχα. Μά ὅταν τελείωσε, ἐκεῖνα ἦταν ἐκεῖ, βρεγμένα μέσα

στό στεγνωτήριο καί τήν περίμεναν νά βρεῖ λύση. Ἐκανε πολλές προσπάθειες ἡ Χριστίνα ὥσπου νά τό πάρει ἀπόφαση ὅτι δέν θά τά κατάφερνε μόνη της καί ἔπρεπε νά καλέσει κάποιον εἰδικό. Ἦξερε πώς ἦταν ἕνα ἔξοδο πού δέν τό εἶχαν προβλέψει, ὅμως ἡ βροχή πού ἔπεφτε δέν ἔδινε πολλά περιθώρια καί ὁ χειμώνας ἦταν ἀκόμα μπροστά τους. Ἐψαξε καί βρῆκε τυχαῖα στόν κατάλογο κάποιον πού ἐπιδιόρθωνε ἠλεκτρικές συσκευές. Τόν παρακάλεσε νά πάει γιατί ἦταν ἐπείγον κι ἐκεῖνος τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θά ξεκινήσει ἀμέσως.

- Μαμά, ἡ φόρμα μου πού εἶναι; ἄκουσε τόν δεκαπεντάχρονο γιό της νά τή ρωτάει.

- Τήν ἔπλυνα, παιδί μου, ἀπάντησε μέ ἕνα μούδιασμα ἡ Χριστίνα.

- Ἄ, καλά! Ὡς τίς δώδεκα πού θά τή χρειαστῶ θά ἔχει στεγνώσει, εἶπε ἡσυχά ὁ ἔφηβος καί μπῆκε στό δωμάτιό του.

- Θεέ μου, ἦταν ἀνάγκη νά γίνει αὐτό Σάββατο, πού τούς ἔχω ὅλους ἐδῶ; ψιθύρισε μέ παράπονο ἡ Χριστίνα.

Σέ λίγο κτύπησε ἡ πόρτα κι ἕνας νέος ἄντρας στεκόταν στό κατώφλι κρατώντας ἕνα βαλιτσάκι μέ ἐργαλεῖα.

- Δέν ἄργησα, ἔτσι; Ἐχουμε τέτοια ἀναδουλειά κι ἔχω πέντε παιδιά νά θρέψω, εἶπε εὐδιάθετος ὁ μάστορας, πι-

στεύοντας ότι θα έκανε έντύπωση ανακοιτώνοντας τόν αριθμό των παιδιών του.

- Σας ευχαριστώ που ήρθατε άμεσα, είπε η Χριστίνα και κοίταξε τό βαλιτσάκι μέ έλπίδα. "Έχω μέσα τά ρούχα, μήπως πρέπει νά τά βγάλω;

- "Άς δούμε πρώτα μήπως είναι μικρή ή ζημιά, και πάρει γρήγορα μπρός.

Ξεκίνησε τή δουλειά του ό κύριος Μανώλης και άφου πάσχισε πολλή ώρα νά βρει τό πρόβλημα, τήν κοίταξε άπογοητευμένος.

- Πρέπει νά τό πάω στό μαγαζί νά τό άνοιξω για νά δώ τόν έγκέφαλό του, είπε. "Έδω δέν γίνεται τίποτα.

"Η Χριστίνα τόν κοίταξε μέ άπόγνωση.

- Και πόσο καιρό θά χρειαστεί;

Δέν πρόλαβε νά άκούσει τήν άπάντηση ή Χριστίνα, γιατί ένας μικρός στρατός βγήκε άπό τό δωμάτιο παίζοντας κυνηγητό. Τά δύο μικρά έτρεχαν μπουσουλώντας κι άνακατεύονταν στά πόδια των μεγαλυτέρων.

Τά έχασε ό κύριος Μανώλης. "Υστερα μέτρησε πέντε και ένθουσιάστηκε.

- Πέντε έχω κι έγώ, είπε χαμογελώντας. Μεγάλη εύλογία στό σπίτι τά πολλά παιδιά. Χαίρομαι που έχετε κι έσεις πέντε.

Χαμογέλασε μέ νόημα ή Χριστίνα.

- Μέσα είναι άλλα πέντε μεγαλύτερα, είπε μέ καμάρι.

- Δέκα; "Έχετε δέκα, κυρία μου; Νά σας ζήσουν! είπε συγκινημένος αύτή τή φορά ό μάστορας.

Τό πήρε τό στεγνωτήριο κι έφυγε ό κύριος Μανώλης. "Η Χριστίνα άπλωσε τά ρούχα πάνω σέ μία άπλώστρα και τήν έβαλε στην κρεβατοκάμαρα για νά μήν πάει ή ύγρασία στό υπόλοιπο σπίτι.

τι. Σέ λίγο ήρθε τό πρώτο τηλεφώνημα του κυρίου Μανώλη. Πρέπει νά παραγγείλει ανταλλακτικά, γι' αυτό λίγο θά άργήσει μέ τήν έπισκευή. Τής κακοφάνηκε λιγάκι, μά ύστερα τό πήρε άπόφαση. Δέν είχε πάντα στεγνωτήριο. "Ένωσε ευχαριστημένη που είχε πλυντήριο. Τί θά έκανε μέ τόσα παιδιά αν δέν είχε τό μεγάλο έννιάκιλο πλυντήριο;

"Έφυγε όλος ό 'Ιανουάριος και τό στεγνωτήριο δέν έλεγε νά έπιστρέψει. Πέρασε και των Τριών 'Ιεραρχών και μόλις μπήκε ό Φλεβάρης έφτασε ό κύριος Μανώλης μέ τήν έπισκευασμένη συσκευή.

- Χθές ήρθαν τά ανταλλακτικά, δικαιολογήθηκε για τήν άργητα και δίχως νά χάσει καιρό τό συνέδεσε.

- Τί χρωστάμε, κύριε Μανώλη; ρώτησε ή Χριστίνα μέ άγωνία.

- Δούλεψέ το πρώτα, νά είμαστε σίγουροι ότι κάνει τή δουλειά του και σου λέω μετά πόσο χρωστάς, είπε ό μάστορας και έφυγε βιαστικός όπως ήρθε.

Πήρε τά ρούχα άπό τό πλυντήριο που μόλις είχε τελειώσει ή Χριστίνα και τά έβαλε μέ άνυπομονησία στό στεγνωτήριο. Δέν είχε προσέξει ότι όλα τά παιδιά της είχαν σταθει άπό πίσω της και περίμεναν. Τά χειροκροτήματά τους, μόλις εκείνο πήρε μπρός, τήν έκαναν νά γυρίσει ξαφνιασμένη. Συγκινήθηκε και ή συγκίνηση τής έφερε δάκρυα όταν είδε τά έξι μεγάλα παιδιά της νά κρατούν τούς κουμπάρδες τους στα χέρια.

- Μαμά, είπε ή μεγάλη της κόρη, έμεις θά πληρώσουμε τήν έπισκευή, τά δικά μας ρούχα στεγνώνουν.

Άγκάλιασε τά παιδιά της μέ στοργή ή Χριστίνα κι ευχαρίστησε τόν Θεό για τήν όμορφιά τής ψυχής τους.

Τήν άλλη μέρα πήρε τηλέφωνο τόν

κύριο Μανώλη. Μπορεί ή ζημιά νά ἦταν ἐκτός προϋπολογισμού, ὅμως ὁ Θεός φρόντισε μέ τόν καλύτερο τρόπο νά βρεθοῦν τά χρήματα.

- Τό στεγνωτήριο δουλεύει καλύτερα κι ἀπό πρίν, τοῦ εἶπε. Πόσα χρωστάμε; Νά σᾶς τά φέρω ἐγώ τά χρήματα στό μαγαζί, γιά νά μήν καθυστερεῖτε ἀπό τή δουλειά σας.

Ἔγινε μία παύση στήν ἄλλη ἄκρη τῆς γραμμῆς κι ὕστερα ἀκούστηκε συγκινημένη ἡ φωνή τοῦ κυρίου Μανώλη.

- Σᾶς ἔκαναν σήμερα κανένα δῶρο; Σήμερα, κυρία Χριστίνα, εἶναι τῆς Ὑπαπαντῆς καί γιορτάζουν οἱ μητέρες! Ἐγώ ἄλλη μητέρα μέ δέκα παιδιά δέν ἔχω γνωρίσει. Μπορεῖ νά υπάρχουν, μά δέν τίς ἔχω γνωρίσει. Δέν μοῦ χρωστᾶτε τίποτα!

- Μά ...μά πήρατε ἀνταλλακτικά, ξοδευτήκατε, ψέλλισε συγκινημένη ἡ Χριστίνα.

- Πῆρα ὅμως καί κουράγιο νά μεγαλώσω τή δική μου μικρή οἰκογένεια...

Ἐκλεισε τό τηλέφωνο συγκλονισμένη ἡ Χριστίνα κι ἔτρεξε μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγιάς.

- Καλή μου μητέρα, ἐγώ τί δῶρο νά σοῦ κάνω;

Μέσα στό ἀναφιλητό τῆς εὐγνωμοσύνης της ἄκουσε μέσα της τήν ἀπάντηση τῆς Μητέρας ὅλου τοῦ κόσμου:

- Τήν ὑπομονή σου καί τή στοργή γιά τά δικά σου τά παιδιά!

Ἐκανε τόν σταυρό της καί ψιθύρισε: Ἀμήν!

E.B.



Ἀπό τό ἡμερολόγιο ἐνός ἐφήβου

Τό μυστικό τοῦ παπποῦ

Πέμπτη, 4 Φεβρουαρίου, 9:00 π.μ.. Τό ξημέρωμα μέ βρῆκε μισοκοιμισμένο στή μεγάλη πολυθρόνα τοῦ παπποῦ. Πρωτόγνωρη ἐμπειρία. Ὁ ἀγαπημένος μου παππούς ἄρρωστος, κι ἐγώ δίπλα του ὅλη τή νύχτα νά τόν προσέχω. Ἡ μαμά φοβόταν ὅτι θά κουραζόμουν, ἀλλά τελικά ὅλα πῆγαν καλά. Ὁ... ἀσθενής μου ἦταν πολύ ἥσυχος, δέν ξύπνησε καθόλου. Καί καθώς τόν ἔβλεπα μέσα στό ἰλαρό φῶς τοῦ καντηλιοῦ πού ἔκαιγε μπροστά στή μεγάλη εἰκόνα τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ἀναλογίστηκα συγκινημένος ὅλες ἐκεῖνες τίς ὁμορφες στιγμές πού μοιράστηκα μαζί του, κι ἄλλες πού μοῦ διηγήθηκαν οἱ γονεῖς μου καί οἱ θεῖοι μου. Καί τί περίεργο! Συνειδητοποίησα ὅτι πρώτη φορά γράφω στό ἡμερολόγιό μου κάτι γι' αὐτόν.

Γιά μένα ὁ παππούς Νίκος ἦταν προ-



πάντων ένας άνθρωπος πίστες. "Όσο είχε ακόμη τόν νοῦ του κι ὅταν τύχαινε νά ξυπνήσω ἀχάραγα, τόν ἔβλεπα νά διαβάζει τόν "Όρθρο γονατιστός μέ βαθύτατη κατάνυξη καί ἱεροπρέπεια. Ἡ φωνή του κυλούσε ἀργά, ὑποβλητικά, σάν ἀπό ἄλλους κόσμους, καί σ' ἔκανε νά νιώθεις μέσα στή νύχτα ἕνα γλυκό ἐσώτατο ἄγγιγμα φωτός· δέν μπορῶ νά περιγράψω ἀλλιῶς τό αἶσθημα πού μέ κατέκλυζε. Κι ὅταν ἔπειτα

διάβαζε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν Καινή Διαθήκη δυνατά, ὀλόσωστα καί μέ νόημα, ἄν καί ὀλιγογράμματος, ἦσουν σίγουρος ὅτι ἤξερε κάποιον μυστικό πού ἐσύ, ὁ γραμματισμένος, ἀγνοοῦσες. Κάποιον μυστικό τῆς καρδιάς.

Δέν ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιά θρησκευτικότητα. Ἡ πίστη τοῦ παπποῦ στόν ἅγιο Θεό ἦταν ζωή καί θυσία, ὄχι μιά βολική αὐτοϊκανοποίηση. "Ἐχει νά λέει ὁ π. Βενέδικτος γιά τίς ἐλεημοσύνες του, γιά τά ὀρφανά πού ἔντυσε, γιά τούς ἄπορους φοιτητές πού συνέδραμε τότε πού οἱ καιροί ἦταν δύσκολοι. Καί δέν θά ξεχάσω ποτέ τό βλέμμα τοῦ κ. Γιώργου, τοῦ γείτονά του, ὁ ὁποῖος μοῦ περιέγραψε συγκλονισμένος πῶς ὁ παππούς, 20χρονο παλληκάρι, φρόντισε τόν Δημητρώ, τόν ἀδελφό του, πού ἦταν φυματικός σέ βαρειά κατάσταση, καί τόν πῆγε στό σανατόριο. "Όχι μόνο κινδύνεψε γιά κάποιον πού τοῦ ἦταν ξένος, χωρίς νά λογαριάσει τίποτε, ἀλλά καί ξόδευε ἐπί μῆνες γι' αὐτόν, ἐνῶ ὄλοι οἱ δικοί του τόν εἶχαν

ἐγκαταλείψει φοβισμένοι.

"Όμως πιό πολύ ἀπ' ὅλα, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἀρετή του, θαύμαζα στόν παππού μου τό ταπεινό του φρόνημα. Θυμᾶμαι πολύ χαρακτηριστικά ὅτι σέ μιά στιγμή ἔντασης στό σπίτι τοῦ μεγάλου του γιοῦ, ὅταν ἡ νύφη του μέσα στά νεῦρα της τοῦ πέταξε ξαφνικά: «Φταῖς κι ἐσύ, πατέρα, πού φτάσαμε ὡς ἐδῶ!», αὐτός, σεβάσμιος ἀσπρομάλλης γέροντας, πού δέν ἀδίκησε ποτέ κανέναν καί πού ἔγινε γιά ὅλους στήριγμα, χαμήλωσε τά μάτια του καί παραδέχτηκε ἀνεπιτήδευτα: «Φταίω, κόρη μου, φταίω... Συγχωρέστε με, παιδιά μου!»· κι ἀμέσως ἡ νύφη μετανιωμένη ἔτρεξε νά τοῦ φιλήσει τά χέρια μέ κλάματα...

"Ἐχουμε μάθει οἱ νέοι στήν ἡλικία μου νά θαυμάζουμε τή δύναμη καί νά θέλουμε νά ἐπιβαλλόμαστε. Σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Οἱ «γέροι» μᾶς εἶναι ἀδιάφοροι καί ὄχι σπάνια γίνονται γιά τούς πιό ἀδιάντροπους ἀπό μᾶς παιχίδι «γιά νά σπάμε πλάκα».

"Όμως ἐγώ θά κρατήσω τό παράδειγμα τοῦ παπποῦ μου σάν κάτι τό μοναδικό, τό ἄφταστο, τό πολῦτιμο. Καί θά διηγούμαι, πάντα μέ ἔκπληξη, πῶς ἕνας γέροντας ἀγράμματος μοῦ ἔγινε στήν πρώτη μου νιότη ὁδοδείκτης γιά τόν οὐρανό. Τότε, πού τόσοι ἄλλοι νέοι, ἄγευστοι τέτοιων εὐλογιῶν, κάνουν ὄνειρα ἀπό χῶμα καί λάσπη.

- Παππού, τί λές, ἐκείνο τό μυστικό πού εἶπα πιό πάνω, θά μοῦ τό φανερώσεις κάποια στιγμή; Σέ παρακαλῶ, παππού, θέλω νά τό μάθω. Τό χρειάζομαι. Θά περιμένω...

*Μέ σεβασμό
Ὁ ἐγγονός σου
Ἰλκης*

Σχόλιο στην έπικαιρότητα



Πατριωτισμός «διασωληνωμένος»

Τήν ημέρα πού οι Τουρκοί ανανέωσαν προκλητικά τή Navtex τους γιά τίς σειсмоγραφικές έρευνες του «Όρουτς Ρέις», τό Σάββατο 21/11/20, τό Γενικό Έπιτελείο Έθνικής Άμύνης μέ τή σύμφωνη γνώμη του άρμόδιου Υπουργού καί του Προέδρου τής Βουλής προχώρησε σέ μία στοχευμένη προειδοποίηση, θέλοντας νά άνορθώσει έτσι τό ήθικό των Έλλήνων έν μέσω κορωνοϊού: Άξιοποίησε τόν έορτασμό τής Έμέρας των Ένόπλων Δυνάμεων κατά τήν έορτή των Είσοδίων τής Θεοτόκου, γιά νά άποστείλει ένα ήχηρό μήνυμα άποφασιστικότητας στην άπέναντι όχθη του Αιγαίου. Πρόβαλε ένα έντυπωμα βίντεο στην πρόσοψη του κτηρίου τής Βουλής των Έλλήνων, στό όποιο άπεικονίζοταν ή Σημαία καί ή Έπέρμαχος Στρατηγός Παναγία, καθώς καί εικόνες άπό όλες τίς έθνικές μάχες: άπό τή μάχη του Μαραθώνα, τίς Θερμοπύλες καί τή Σαλαμίνα μέχρι τους Βαλκανικούς Πολέμους, τό 1940 καί τίς ημέρες μας.

Άκολούθησε «θύελλα άντιδράσεων» στά περίφημα κοινωνικά δίκτυα γιά «τή μείξη πολιτικής, ιστορίας καί θρησκείας» άπό κύκλους τής «γνωστής» θορυβώδους μειοψηφίας. Χαρακτήρισαν μάλιστα «θέαμα στά όρια του κίτς τό συγκεκριμένο βίντεο». Κάποιοι χρήστες έφτασαν

στό σημείο νά παρομοιάσουν τήν Άθήνα μέ τήν Τεχεράνη.

Άναρωτιέται κανείς: Τί ακριβώς τούς προκάλεσε; Η προβολή τής μορφής τής Έπεράγιας Θεοτόκου στό κτήριο του Κοινοβουλίου; Ό στρατός; Καί τά δύο μαζί; Σέ ποιά χώρα, άλήθεια, ζούν; Ένοχλήθηκαν πού είδαν τή γαλανόλευκη νά κυματίζει στην πρόσοψη τής Βουλής, στό σημείο όπου οι Έλληνες κραδαίνοντες σημαίες άπαίτησαν κάποτε Σύνταγμα άπό τόν Όθωνα; Ένοχλήθηκαν πού είδαν γιά τέσσερα μετρημένα δευτερόλεπτα στό Κοινοβούλιο τήν εικόνα τής Παναγίας μας, τής Έπερμάχου Στρατηγού; Τί νά κάνουμε; Η ιστορία δέν αλλάζει. Είναι συνυφασμένη στον άργαλειό του χρόνου ή πορεία τής Έκκλησίας καί τής πατρίδας. Βασικοί σταθμοί τής ιστορίας μας μαρτυρούν του λόγου τό άληθές:

Ήταν τό έτος 626, όταν, κατά τήν άπουσία του αυτοκράτορα Έρακλείου, ό Πατριάρχης Σέργιος περιέτρεχε τά τείχη τής Βασιλεύουσας μέ τήν εικόνα τής Παναγίας των Βλαχερνών χάρη στίς πρεσβείες της σώθηκε ή Κωνσταντινούπολη άπό τήν έπίδρομή των Άβάρων. Τότε άκούσθηκε γιά πρώτη φορά τό Κοντάκιο «Τή Έπερμάχω Στρατηγώ».

Στή συνέχεια, κατά τή διάρκεια τής 'Οθωμανοκρατίας, ή πίστη σφυρηλατούσε καί τήν έθνική συνείδηση, καθώς ή 'Εκκλησία άναζωογούσε τήν έλληνορθόδοξη παράδοση καί κρυφά ή φανερά ένίσχυε τό όραμα τής έλευθερίας. Καί βεβαίως, όπως είναι γνωστό, ή 'Εκκλησία «κενωτικά» πρωτοστάτησε σέ τόσες έθνικές έξεγέρσεις μέ άμέτρητες θυσίες από τήν πλευρά της.

'Επιπλέον, τυχαία οί πρόγονοί μας όρισαν ως ήμέρα του ξεσηκωμού τήν έορτή του Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου, στίς 25 Μαρτίου 1821; 'Αστοχα γράφει ό έθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός στόν «'Υμνο εις τήν 'Ελευθερίαν» τούς παρακάτω στίχους;

«Σοῦ 'λθε έμπρός λαμποκοπώντας
ή Θρησκεία μ' ένα σταυρό
καί τό δάκτυλο κινώντας
όπου άνει τόν ούρανό:
"Σ' αυτό", έφώνασε, "τό χώμα
στάσου όλόρθη, 'Ελευθεριά!",
καί φιλώντας σου τό στόμα
μπαίνει μέσ στήν έκκλησιά!»

Στά άπομνημονεύματα τών άγωνιστών του 1821 -Μακρυγιάννη, Κολοκοτρώνη, Φωτάκου κ.ά.- συχνά αναφέρονται κληρικοί άγωνιστές, πού είχαν άναπτύξει παράλληλα μέ τή διακονία τους στά πρώτα χρόνια του Άγώνα καί πολιτική δράση καί στή συνέχεια ύπηρέτησαν ως μίνιστροι (=ύπουργοί) Θρησκείας, Παιδείας, Δικαιοσύνης.

Μέ εύγνωμοσύνη ό συνεχώς άγωνιζόμενος έλληνικός λαός, άναγνωρίζοντας τήν προσφορά τής 'Εκκλησίας, ψήφισε μέ τούς έκπροσώπους του τήν 1η 'Ιανουαρίου 1822 ότι «έπικρατούσα θρησκεία εις τήν έλληνικήν έπικράτειαν είναι ή τής Άνατολικής 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας του Χριστού». Τό ίδιο είχε πράξει καί ή Γερουσία τής Άνατολικής 'Ελλάδος τόν Δεκέμβριο του 1821, ή όποία βεβαίως είχε

διακηρύξει τή θρησκευτική έλευθερία: ώστόσο «τήν Άνατολικήν 'Εκκλησίαν του Χριστού... μόνον άναγνωρίζει ως έπικρατούσαν θρησκείαν... τής 'Ελλάδος». Τήν ίδια εύγνωμοσύνη πρós τήν 'Εκκλησία έτρεφε καί ό πρώτος Κυβερνήτης του νεοσύστατου έλληνικού κράτους 'Ιωάννης Καποδίστριας, τήν όποία καί προστάτευσε μέ κάθε τρόπο. Άλλά καί τά πρακτικά τής πρώτης Βουλής τής περιόδου 1827-1829 μαρτυρούν πόσες δεκάδες ιερείς ήταν μέλη τών 'Εθνοσυνελεύσεων καί άπό ποιά άγία πίστη έμφορούνταν οί πρόγονοί μας. Στίς δέλτους τής ιστορίας μας αναγράφονται ιερείς μέ τίς εικόνες τής Παναγίας μπροστά, στίς όποίες όρκιζε ό Παύλος Μελάς τούς άνδρες του, γιά νά άπελευθερώσουν τή Μακεδονία.

'Επιπλέον, ή 'Εκκλησία μας δυό φορές, τό 1822 καί τό 1940, έκποίησε τήν περιουσία της μέχρι καί τό τελευταίο μανουάλι της, γιά τήν άμυνα αλλά καί γιά τήν αντιμετώπιση τής φτώχιας του λαού μας, πού δέν έπαψε νά τήν άπασχολεί άμεσα μέχρι καί σήμερα. Μέ συγκίνηση διαβάζουμε στά Πρακτικά τής Προσωρινής Διοίκησης τής 'Ελλάδος (5 'Απριλίου 1822): «'Ολα τά χρυσά καί άργυρά σκεύη τών Μοναστηρίων καί 'Εκκλησιών, τών κατά πάσαν τήν έλληνικήν έπικράτειαν, νά δοθώσιν εις τό 'Εθνικόν Ταμείον... 'Εξαιρούνται άπό τόν αριθμόν τών ειρημένων σκευών αι εικόνες, τά ιερά δισκοπότηρα καί αι λαβίδες... Τά ειρημένα σκεύη νά μεταβληθώσιν εις νομίσματα, διά νά έπαρκέσωσιν εις τάς μεγίστας τής πατρίδος χρείας». 'Ετσι συγκεντρώθηκαν 800 όκάδες χρυσού καί άργύρου καί τέθηκαν στή διάθεση του 'Εθνικού Ταμείου.

'Οταν οί ύπόδουλες περιοχές του 'Ελληνισμού επαναστατούσαν στήν Κρήτη, στή Μακεδονία, στή Θράκη, καί πάλι ή 'Εκκλησία μέ τούς έπισκόπους καί τούς ιερείς της είχε τήν πρωτοπορία. Άργό-

τερα, τό 1940, κάτω από τή Σκέπη τής Παναγίας πολέμησαν οί πρόγονοί μας στήν Πίνδο.

Ποιός δέν ξέρει ὅτι τό Πυροβολικό μας ἔχει προστάτιδα τήν ἁγία Βαρβάρα, τό Πεζικό μας καί ὁ Στρατός Ξηρᾶς τόν ἅγιο Γεώργιο, τό Ναυτικό μας τόν ἅγιο Νικόλαο, ἡ Πολεμική μας Ἀεροπορία τούς ἀρχαγγέλους Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί ἡ Ἀστυνομία τόν ἅγιο Ἀρτέμιο!

Ἀναντίλεκτα ἡ Παναγία ἀποτελεῖ κομμάτι τής ἱστορίας μας καί ὄχι ἀπλῶς πρόσωπο τής Ἐκκλησίας μας. Καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι συνιδρυτής τοῦ νεότερου ἑλληνικοῦ κράτους. Γιά τόν λόγο αὐτό, ἡ προβολή τῶν συμβόλων τοῦ Ἑλληνισμοῦ -ἀπό τόν Παρθενώνα, μέχρι τήν Ἁγία Σοφία καί τήν Παναγία, προστάτιδα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων-, εἶναι ζήτημα ὑπαρξιακό γιά τό Ἔθνος μας καί ὄχι «θεοκρατία». Στοιχειώδης ὀφειλόμενη τιμή ἐπιβάλλει τό Ἔθνος, ἀποστρεφόμενο τίς διαμαρτυρίες τῶν «λωτοφάγων», νά καλλιεργεῖ τήν ἱστορική μνήμη καί τόν πολιτισμό τής κοινωνίας μας, προκειμένου νά τοῦ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ὁμαλή ἐπιβίωσή του καί νά ἀποφευχθοῦν δυσάρεστες σέ ἔθνικό ἐπίπεδο παρενέργειες καί ἀνησυχητικές γιά τήν πατρίδα μας καί τήν πορεία της «διασωληνώσεις».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Ἐπί τῆν πένα τῶν ἀναγνωστῶν

Ξεκίνημα...

Παραμονή Πρωτοχρονιάς...

Ἐπιστρέφω στό σπίτι ἀπό τήν ἀπογευματινὴ μου βάρδια καί τό μόνο πού ἐπιθυμῶ εἶναι νά χωθῶ στό ζεστό μου κρεβάτι. Λίγο πρὶν τό ρολοῖ δείξει μεσάνυχτα πλένω τὰ χέρια μου γιά τελευταία φορά. Ἐνα σιγανό χτύπημα στήν πόρτα... Ἡ μικρὴ πεντάχρονη κορούλα μου ἔχει ἀνησυχίες.

«Μαμά, ἡ κοιλίτσα μου πονάει», παραπονιέται, καθώς τή σκεπάζω καί πάλι. Στή γλῶσσα τής μικρῆς αὐτό μεταφράζεται: «Θά κοιμηθεῖς μαζί μου στό κρεβάτι μου;». Ἡ ἀναμονή τής αὐριανῆς γιορτινῆς μέρας, τό ἴδιο κουραστικῆς μέ αὐτὴν πού μόλις ἔφυγε, δέν ἀφήνει περιθώρια γιά θετική ἀπάντηση. «Σκεπάσου καλά κι ἂν δέν περάσει σέ λίγο, ἔλα νά μοῦ τό ξαναπείς», ὑπεκφεύγω ὄχι χωρίς τύψεις, μά σίγουρη πῶς σύντομα θά κοιμᾶται καί πάλι.

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, κάπου ἀνάμεσα στίς πρωινές ἐτοιμασίες γιά τήν πρωτοχρονιάτικη θεία Λειτουργία κι ἔχοντας ὀλότελα ξεχάσει τό χθεσινοβραδινό περιστάτικό, νιώθω ἕνα μικρὸ χεράκι νά μέ σκουντάει. «Μαμά, χθές τό βράδυ πού πονοῦσε ἡ κοιλίτσα μου, πήρα τό κομποσχοινάκι μου καί εἶπα πολλές φορές: "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησε τόν κόσμον σου". Μοῦ πέρασε ἡ κοιλίτσα καί κοιμήθηκα».

Χαμογελῶ διάπλατα καί ἀνοίγω τὰ χέρια μου νά τήν κλείσω στήν ἀγκαλιά μου, ἀλλά καί νά κρῦψω τὴ συγκίνησή μου.

Ἐξω ἀκούγονται οἱ εὐχές γιά τὴ νέα χρονιά ἀπό τοὺς πρῶτους περαστικούς πού τόλμησαν νά ξεμυτίσουν στό τσουχτερὸ κρῦο. Στὸ σπιτικό μας ὁ καινούργιος χρόνος ξεκίνησε μέ τίς προσευχές ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ νά ἐλεήσει ὁ Κύριος ὅλο τόν κόσμον. Καί εἶναι αὐτὴ ἡ μικρὴ προσευχὴ ἀπὸ τὰ παιδικὰ χεῖλη πού δίνει καί σέ μένα τὴ βεβαιότητα πῶς κι ἂν ἀκόμα τό νέο ἔτος θά ἔχει τίς δικές του δυσκολίες, ὁ Κύριος θά εἶναι μαζί μας.

Σ.Τ.

Μιά άλλη εκδήλωση

Μέτρα, περιορισμοί, δυσκολίες, μά ή αγάπη βρίσκει τρόπους. Χρησιμοποιώντας τά μέσα πού μᾶς προσφέρει ή νέα τεχνολογία, τήν παραμονή τών Χριστουγέννων συναντηθήκαμε μέ τίς οικόγενείες τών μελών καί συνεργατῶν μας διαδικτυακά.

Πραγματική αγαλλίαση! Στήν όθόνη τών υπολογιστῶν μας παρουσιάστηκαν δύο εκατοντάδες περίπου οικόγενείες, από πολλά μέρη τής πατρίδας μας καί από τό έξωτερικό. Κάλанта καί εύχές από τά 4,5,10 παιδιά τής κάθε οικόγενείας φώτισαν κάπως τόν σκοτεινιασμένο ούρανό τών δύσκολων ήμερῶν πού ζει ή ανθρωπότητα.

Εύλογητός ό Θεός πού άνοίγει δρόμους καί μᾶς δίνει τρόπους νά επικοινωνοῦμε μέ τούς άδελφούς τῆ πίστει!

Διαδικτυακές εύχές καί κάλанта

* "Ένα βίντεο μέ εικόνες, μελωδίες, φωτεινά μηνύματα γιά τή μεγάλη γιορτή τής Γέννησης του Σωτήρα Χριστού έτοίμασε καί ανέβασε στό διαδικτυο τό φοιτητικό τμήμα του Συνδέσμου «Λύχνος» (βλ. ίστοσελίδα ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ).

* Νά δώσει τίς χριστουγεννιάτικες εύχές, αλλά καί νά εκφράσει τήν εύγνωμοσύνη καί τή συμπαράστασή της στους ήρωες του ιδιότυπου πολέμου μέ τόν άόρατο ίό, θέλησε ή χορωδία τής «Χριστιανικής Έλπίδας» τραγουδώντας έξ άποστάσεως (βλ. σχετικό βίντεο <https://youtu.be/DNU1JzLu3Zo>).

Κοντά στην ανάγκη

Έφευρετική ήταν καί ή αγάπη του τομέα Φιλανθρωπίας. Σέ κείνους πού δέν μπορούσαν οί δικοί τους νά τούς



δώσουν ένα ποτήρι νερό στό κρεβάτι του πόνου, οί κυρίες τής Φιλανθρωπίας θέλησαν νά προσφέρουν ό,τι ήταν δυνατόν γιά νά έξυπηρετήσουν βασικές τους άνάγκες. "Έτσι μέ τή βοήθεια χορηγῶν αγοράστηκαν καί μοιράστηκαν στά Τμήματα covid-19 τής Θεσσαλονίκης χιλιάδες μπουκαλάκια νερού γιά τούς άσθενείς. Έπίσης μέ προσωπικό κόπο πλύθηκαν, σιδερώθηκαν, συσκευάστηκαν καί μοιράστηκαν στά Νοσοκομεία εκατοντάδες πετσέτες, έσώρουχα καί πιτζάμες.

Οί φοιτήτριες τής «Χριστιανικής Έλπίδας» μέ ένθουσιασμό, καλλιτεχνία καί πολλή χαρά έτοίμασαν 900 κάρτες πού στάλθηκαν στά νοσοκομεία καί διανεμήθηκαν από τό προσωπικό τών νοσοκομείων τής πόλης μας σέ κάθε έναν άσθενή του covid-19. «Στή δύσκολη αυτή ώρα πού ζείτε, νά ξερετε δέν είστε μόνοσ/η... Τίς άγιες αυτές μέρες, ιδιαίτερα σάς σκεφτόμαστε μέ αγάπη καί άγωνία...», έγραφε ή εύχή τους.





Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Σατανική νοοτροπία

Τὴν Τρίτη 20 Ὀκτωβρίου 2020 πραγματοποιήθηκε στή Ρώμη διαθρησκευτική συνάντηση μέ θέμα: «Κανένας δέν σώζεται μόνος του - Ἀδελφσύνη καί Εἰρήνη». Στή συνάντηση αὐτή, ἡ ὁποία ὀργανώθηκε ἀπό τήν Κοινότητα Sant' Egidio, πλὴν τοῦ πάπα Φραγκίσκου ἔλαβαν μέρος καί συμπροσευχήθηκαν γιά τήν εἰρήνη ὁ οἶκ. πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καθώς καί ἄλλοι ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι, Ἑβραῖοι, Βουδιστές, Σίχ, Ἰνδουιστές καί Μουσουλμάνοι. Βέβαια ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, πού εἶναι πλέον τῆς μόδας, ἔχουν καθαρά συγκρητιστικό καί οὐμανιστικό χαρακτήρα, καί προωθοῦν τήν ἰδέα τῆς πανθηρσκειάς, δέν ἀπαιτεῖται πολλή σκέψη γιά νά τό καταλάβει κανείς. Ἐμεῖς ὅμως πού κατέχουμε τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη καί ὁμολογοῦμε ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, πῶς συμβιβάζομαστε μ' αὐτή τή σατανική νοοτροπία; Δέν δεχόμαστε ὅτι «πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἔθνῶν δαιμόνια» (Ψα 95,5); Καί δέν γιορτάζουμε τή μνήμη τόσων ἁγίων πού ἀντιτάχθηκαν σθεναρά στήν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ; Θά νοθεύσουμε τή μοναδική ἐλπίδα τοῦ κόσμου γιά ἓνα γραμμάριο κίβδηλης ἀνθρώπινης καταξίωσης; Καί νομίζουμε ὅτι ἔτσι ὑ-

πηρετοῦμε τήν ἀγάπη καί τήν εἰρήνη;

Τρία βδελυρά ἐγκλήματα

Ἄν θέλουμε νά κερδίσουμε κάτι ὠφέλιμο ἀπό τήν πανδημία τοῦ covid-19, ὥστε νά γίνουμε σοφότεροι, εἶναι ἀνάγκη νά ἐγκύψουμε στούς λόγους πού τήν προκάλεσαν. Οἱ χριστιανοὶ ἀντιλαμβανόμαστε πολύ καλά ὅτι ὁ δυτικός προπάντων ἄνθρωπος ὅσο ποτέ ἄλλοτε «παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὠμοιώθη αὐτοῖς» (Ψα 48,21). Ἔγινε «σάρξ» (βλ. Γέ 6,3), ἓνα κομμάτι κρέας, ἐντελῶς ἀνίκανος νά ὑψωθεῖ στόν οὐρανό. Παραδόθηκε στήν ἀλαζονεία του ὅτι εἶναι θεός, καί εὐλόγησε τήν ἁμαρτία του. Ἀρνήθηκε τόν ἅγιο νόμο τοῦ Κυρίου καί ἀντ' αὐτοῦ θεσμοθέτησε τρία βδελυρά ἐγκλήματα: τή διαστροφή τῆς ἀνθρώπινης φύσης (ὁμοφυλοφιλία, σύγχυση φύλων κ.ἄ.), τή στυγνή ἐκμετάλλευση τῶν ὑπανάπτουκτων λαῶν γιά νά οἰκοδομεῖ μέ τό αἷμα τους τόν περίφημο «πολιτισμό» του, καί τίς ἐκτρώσεις. Οἱ ἐκτρώσεις ἰδίως βάφουν τόν πλανήτη μας κάθε χρόνο μέ τά αἵματα ἑκατομμυρίων ἀθύων βρεφῶν πού ἐκτελοῦν ψυχρά ἀσυνείδητοι γονεῖς καί γιατροί. Καί μόνο γι' αὐτή τή θηριωδία ἀξίζει, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρό-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

πουλος, νά παραδοθεῖ ἡ γῆ σέ πυρηνικό ὄλεθρο. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος» (Ρω 6,23). Ἄν δέν μετανοήσουμε, δέν χρειάζεται νά εἴμαστε προφήτες γιά νά προβλέψουμε ὅτι θά ἀκολουθήσουν πολύ πιό φοβερές συμφορές ἀπό τήν πανδημία πού μᾶς τάρραξε.

Δέν πᾶμε καλά!

Εἶναι πλέον φανερό. Δέν εἶναι οὔτε θέμα προληπτικῆς ἰατρικῆς οὔτε θέμα προστασίας τῆς υγείας τό κλείσιμο τῶν ναῶν στήν Ἑλλάδα. Ἐνῶ σέ ἄλλες χώρες ἤδη ἔχουν ἀνοίξει καί σέ ἄλλες δέν ἔκλεισαν καθόλου, στήν Ἑλλάδα οἱ κρατικές ἀρχές μέ τή στάση τους δίδουν ἔννομη πρόφαση σέ πάσης φύσεως ἐμπαθεῖς καί θρασυδείλους νά ξεβράσουν τό ἀντιεκκλησιαστικό μίσος τους μέ ἀνώνυμες καί ἀνεύθυνες καταγγελίες. Ἐπιπροσθέτως ὁ ἀπαγορευτικός κλοιός τῶν ἀστυνομικῶν στούς ναούς παραπέμπει σέ ἄθεα ὀλοκληρωτικά καθεστώτα πού μεσουρανοῦσαν τόν προηγούμενο αἰῶνα. Καί τό χειρότερο ὅλων, ἡ ἀνάρμοστη καί ἀσεβῆς ἀναφορά στό ὕψιστο τῶν Μυστηρίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἄσχετοι παντελῶς μέ τήν πίστη καί τήν ἐκκλησιαστική πράξη ἀποφαίνονται ὡς εἰδήμονες καί λίγο-πολύ φτάνουν νά ποι-

νικοποιοῦν τή συμμετοχή στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τί συμβαίνει στήν Ἑλλάδα; Μοιάζει νά παραλογίζομαστε. Εἶναι ρατσισμός καί εἶσαι ὑπόλογος στόν νόμο ἄν μιλήσεις π.χ. κατά τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἐνῶ τό νά καταφέρεσαι ἐναντίον ὁσίων καί ἱερῶν εἶναι δείγμα ὑψηλῆς εὐθύνης γιά τή δημόσια υγεία. Πᾶμε καλά;

Ἀπό δήμαρχος...

Ἀπό δήμαρχος ἔγινε ἐθελοντικά... ὁδηγός ΕΚΑΒ καί τραυματιοφορέας ὁ δήμαρχος τῆς Ἀλοννήσου. Ἦταν ἀνάγκη νά διακομισθεῖ στό νοσοκομεῖο τοῦ Βόλου ἓνας 83χρονος ἀσθενής μέ covid-19, ἀλλά δέν ὑπῆρχε τή συγκεκριμένη ὥρα ὁδηγός στό ΕΚΑΒ. Τό ἐπεῖγον τῆς ὑπόθεσης ἀλλά καί ἡ ἀνθρωπιά τοῦ δημάρχου τόν ἔκαναν νά παραβλέψει τήν ἐπικινδυνότητα καί νά κάνει ὅ,τι τοῦ ὑπαγόρευε ἡ συνείδησή του. Καί δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά. Συχνά βρίσκεται σέ ἔκτακτα περιστατικά ὡς ὁδηγός τοῦ ΕΚΑΒ, καθώς ὑπάρχει ἔλλειψη προσωπικοῦ στό ἀγροτικό Ἰατρεῖο τοῦ νησιοῦ. Ἄλλωστε ὁ ἀληθινός ἄρχοντας, αὐτός πού μπορεῖ νά εἶναι πραγματικά πρῶτος στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων καί στά μάτια τοῦ Θεοῦ, εἶναι, κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ὁ «πάντων διάκονος» (Μρ 9,35).



Α Υψηλάντης
founding the Hetairie.

Α Υψηλάντης
fondant l'Hetairie.

Ὁ Υψηλάντης ἀναδέχεται τὴν ἀρχι-
στρατηγίαν τοῦ ἔθνος ἐλευθερίας ἀγώνος

gemalt v Peter Hess

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ